

K J S

King James bibeln på svenska
[1 Samuelsboken]

Juni 2021

Patrik Firat
www.NyaTestamentet.nu

Kapitel 1

1 Nu fanns det en viss man från Ramathaim-Zophim, från Efraims berg, och hans namn *var* Elkanah, Jerohams son, Elihus son, Tohus son, Zuf's son, en efraimit:

2 Och han hade två hustrur; den enas namn *var* Hannah, och den andras namn *var* Peninnah: och Peninnah hade barn, men Hannah hade inga barn.

3 Och denne man drog varje år upp ur sin stad för att tillbe och för att offra åt härskarornas HERRE i Shiloh. Och Elis två söner, Hofni och Pinehas, HERRENS präster, *var* där.

4 Och när tiden *var inne* att Elkanah offrade, gav han åt sin hustru Peninnah, och åt alla hennes söner och hennes döttrar, andelar:

5 Men åt Hannah gav han en aktningvärd andel; ty han älskade Hannah: men HERREN hade stängt igen hennes moderliv.

6 Och hennes motståndare provocerade också henne väldigt, för att få henne *att* gräma sig, eftersom HERREN hade stängt igen hennes moderliv.

7 Och *då* han gjorde så år efter år, när hon gick upp till HERRENS hus, provocerade hon henne så; därför grät hon, och *åt* inte.

8 Sedan sade hennes make Elkanah till henne, Hannah, varför gråter du? Och varför äter du inte? Och varför är ditt hjärta bedrövat? *Är* inte jag bättre än tio söner för dig?

9 Så Hannah steg upp efter *att* de hade ätit i Shiloh, och efter *att* de hade druckit. Nu satt prästen Eli på ett säte

vid en dörrpost tillhörande HERRENS tempel.

10 Och hon *var* förbittrad i *sin* själ, och bad till HERREN, och grät väldigt.

11 Och hon gav ett löfte, och sade, O härskarors HERRE, om du verkligen ska se till din tjänarinns lidande, och komma ihåg mig, och inte glömma din tjänarinna, utan skall ge till din tjänarinna ett mansbarn, då kommer jag ge honom åt HERREN alla dagar i hans liv, och ingen rakkniv skall komma på hans huvud.

12 Och det skedde, medan hon fortsatte att be inför HERREN, att Eli lade märke till hennes mun.

13 Hannah, hon talade nu i sitt hjärta; endast hennes läppar rörde sig, men hennes röst hördes inte: därför trodde Eli *att* hon hade varit berusad.

14 Och Eli sade till henne, Hur länge ska du vara drucken? Skaffa bort ditt vin från dig.

15 Och Hannah svarade och sade, Nej, min herre, jag *är* en kvinna med en sorgfylld ande: jag har varken druckit vin eller stark dryck, utan har utgjutit min själ inför HERREN.

16 Håll inte din tjänarinna för *att vara* en Belials dotter: ty ur min klagans och bedrövelses överflöd har jag talat tills detta nu.

17 Då svarade Eli och sade, Gå i frid: och Israels Gud *skall* bevilja *dig* din önskan som du har bett om från honom.

18 Och hon sade, Låt din tjänarinna finna nåd för dina ögon. Så kvinnan gick sin väg, och *åt*, och hennes uppsyn *var* inte mer *sorgsen*.

19 Och de stod upp tidigt på morgonen, och tillbad inför HERREN, och vände tillbaka, och kom till sitt hus till Ramah: och Elkanah kände sin hustru Hannah; och HERREN kom ihåg henne.

20 Därför skedde det, när tiden var kommen efter att Hannah hade blivit gravid, att hon födde en son, och uppkallade hans namn till Samuel, *sägande*, Ty jag har bett HERREN om honom.

21 Och mannen Elkanah, och hela hans hus, gick upp för att offra det årliga offret till HERREN, och hans löftesoffer.

22 Men Hannah gick inte upp; ty hon sade till sin make, *Jag kommer inte gå upp* förrän barnet är avvant, och sedan kommer jag hämta honom, att han må infinna sig inför HERREN, och stanna där för evigt.

23 Och Elkanah, hennes make, sade till henne, Gör vad du finner *vara* gott; dröj kvar tills du har avvant honom; endast HERREN *kan* befästa sitt ord. Så kvinnan stannade, och gav sin son amning tills hon avvande honom.

24 Och när hon hade avvant honom, tog hon med sig honom upp, tillsammans med tre oxar, och en efa mjöl, och en flaska vin, och hämtade honom till HERRENS hus i Shiloh: och barnet *var* ung.

25 Och de dödade en ox, och förde barnet till Eli.

26 Och hon sade, O min herre, *så sant* din själ lever, min herre, *är* jag den kvinnan som stod här vid dig, bedjande till HERREN.

27 För detta barn bad jag; och HERREN har gett mig min önskan som jag bad honom om:

28 Därför har jag också lånat ut honom till HERREN; så länge som han lever skall han vara utlånad till HERREN. Och han tillbad HERREN där.

Kapitel 2

1 Och Hannah bad, och sade, Mitt hjärta fröjdar sig i HERREN, mitt horn är upphöjt i HERREN: min mun är vidöppen över mina fiender; ty jag fröjdar mig i din frälsning.

2 *Det finns* ingen helig såsom HERREN: ty *det finns* ingen jämte dig: inte heller *finns* någon klippa lik vår Gud.

3 Tala inte mer så överskridande stolt; låt *inte* arrogans komma ut ur din mun: ty HERREN *är* en Gud med kunskap, och av honom vägs gärningar.

4 De mäktiga människens bångar *är* sönderbrutna, och de som snubblade *är* omgjordade med styrka.

5 *De som var* mätta har lejt ut sig för bröd; och de *som var hungriga* slutade att *vara hungriga*: så att den ofruktsamma har fött sju; och hon som har många barn har blivit kraftlös.

6 HERREN dödar, och gör levande: han för ner till graven, och hämtar upp.

7 HERREN gör fattig, och gör rik: han sänker ner lågt, och lyfter upp.

8 Han reser upp den fattige från stoftet, och lyfter upp tiggaren från dynghögen, till att sätta *dem* bland furstar, och till att få dem *att* ärva härlighetens tron: ty

jordens stöttepelare är HERRENS, och han har ställt världen på dem.

9 Han kommer bevara sina heligas fötter, och de ogudaktiga skall bli tysta i mörker; ty genom styrka skall ingen man segra.

10 HERRENS motståndare skall krossas sönder i bitar; han skall dundra över dem ur himlen: HERREN skall döma jordens ändar; och hans skall ge styrka åt sin kung, och upphöja sin smordes horn.

11 Och Elkanah for till Ramah till sitt hus. Och barnet tjänade HERREN inför prästen Eli.

12 Nu var Elis söner Belials söner; de kände inte HERREN.

13 Och prästernas sedvana med folket var, att, när någon man offrade ett offer, kom prästens tjänare, medan köttet kokades, med en treuddig köttgaffel i sin hand;

14 Och *den* stack han stack *ner* i pannan, eller grytan, eller kitteln, eller kastrullen; allt som köttgaffeln fick upp tog prästen för sig själv. Så gjorde de i Shiloh med alla israeliter som kom dit.

15 Dessutom, innan de brände fett, kom prästens tjänare, och sade till den man som offrade, *Ge fram* kött till att steka för prästen; ty han vill inte ha kokt kött av dig, utan rått.

16 Och *ifall* någon man sade till honom, Låt dem inte komma till korta med att bränna fett nu, och tag *sedan så mycket* som din själ ska önska; då skulle han svara honom, *Nej*; utan du skall ge *mig det* nu: och om inte, kommer jag ta *det* med våld.

17 Därför var de unga människors synd väldigt stor inför HERREN: ty män avskydde HERRENS offer.

18 Men Samuel tjänade inför HERREN, *varande* ett barn, iklädd linne-efod.

19 Därtill gjorde hans mor honom en liten kåpa, och hämtade *den* till honom från år till år, när hon kom upp med sin make för att offra det årliga offret.

20 Och Eli välsignade Elkanah och hans hustru, och sade, HERREN skänke dig säd från denna kvinna för det lån som är utlånat åt HERREN. Och de for *tillbaka* till sitt eget hem.

21 Och HERREN besökte Hannah, så att hon blev gravid, och födde tre söner och två döttrar. Och barnet Samuel växte inför HERREN.

22 Nu var Eli väldigt gammal, och hörde allt som hans söner gjorde mot hela Israel; och hur de låg med de kvinnor som samlade sig *vid* dörren till församlingens tabernakel.

23 Och han sade till dem, Varför gör ni sådana ting? Ty jag hör från allt detta folk om era onda handlingar.

24 Nej, mina söner; ty *det är* ingen god rapport som jag hör; ni får HERRENS folk att överträda.

25 Om en man ska synda mot en annan, skall domaren döma honom: men om en man ska synda mot HERREN, vem skall *då* medla för honom? Ändock lyssnade de inte till sin fars röst, eftersom HERREN ville dräpa dem.

26 Och barnet Samuel växte till, och fann favör både hos HERREN, och också hos människor.

27 Och det kom en Guds man till Eli, och sade till honom, Så säger HERREN, Uppenbarade jag mig *inte* tydligt för din fars hus, när de var i Egypten i faraos hus?
28 Och utvalde jag *inte* honom ur Israels alla stammar *till att vara* min präst, till att offra på mitt altare, till att tända rökelse, till att bära en efod inför mig? Och gav jag *inte* åt din fars hus Israels barns alla eldsoffer?
29 Varför sparkar ni *då* åt mitt slaktoffer och åt mitt matoffer, som jag har befallt *i min* boning; och ärar dina söner mer än mig, för att göra er själva feta med det främsta av mitt folk Israels alla offer?
30 Därför säger HERREN Israels Gud, Jag sade minsann *att* ditt hus, och din fars hus, skulle vandra inför mig för evigt: men nu säger HERREN, Vare det långt ifrån mig; ty dem som ärar mig kommer jag ära, och de som föraktar mig skall ha lågt anseende.
31 Se, de dagarna kommer, att jag kommer hugga av din arm, och din fars hus arm, att det inte skall finnas en *enda* gammal man i ditt hus.
32 Och du skall se en fiende *i min* boning, *mitt* i allt *det välstånd* som *Gud* skall skänka Israel: och det skall inte finnas en gammal man i ditt hus för evigt.
33 Och den mannen av din *familj*, som jag inte kommer hugga bort från mitt altare, *skall vara där* till att förtära dina ögon, och till att bedröva ditt hjärta: och all tillökning i ditt hus skall dö i sin blomstringsålder.

34 Och detta *skall vara* ett tecken för dig, som skall komma över dina två söner, på Hofni och Pinehas; på en *och samma* dag skall de båda dö.
35 Och jag kommer resa mig upp en trogen präst, *som* skall göra efter *det som är* i mitt hjärta och i mitt sinne: och jag kommer bygga honom ett säkert hus; och han skall vandra inför min smorde för evigt.
36 Och det skall ske, *att* var och en som är kvar i ditt hus skall komma *och* böja sig ner för honom för en silverpenning och ett stycke bröd, och skall säga, Sätt mig, jag ber dig, i en av prästernas tjänster, att jag må äta en bit bröd.

Kapitel 3

1 Och barnet Samuel tjänade HERREN inför Eli. Och HERRENS ord var dyrbart i de dagarna; *det fanns* ingen öppen syn.
2 Och det skedde under den tiden, när Eli *hade* lagt sig ner på sin plats, och hans ögon började att bli dunkla, *att* han inte kunde se;
3 Och innan Guds lampa slocknade i HERRENS tempel, där Guds ark *var*, och Samuel hade lagt sig ner *för att sova*;
4 Att HERREN kallade Samuel: och han svarade, Här *är* jag.
5 Och han sprang till Eli, och sade, Här *är* jag; ty du kallade på mig. Och han sade, Jag kallade *inte på dig*; lägg dig ner igen. Och han gick och lade sig.
6 Och HERREN kallade återigen, Samuel. Och Samuel stod upp och gick

till Eli, och sade, Här *är* jag; ty du kallade på mig. Och han svarade, Jag kallade inte *på dig* min son; lägg dig ner igen.

7 Nu kände Samuel ännu inte HERREN, inte heller var HERRENS ord ännu uppenbarat för honom.

8 Och HERREN kallade återigen på Samuel *för* tredje gången. Och han steg upp och gick till Eli, och sade, Här *är* jag; ty du kallade efter mig. Och Eli förstod att HERREN hade kallat på barnet.

9 Därför sade Eli till Samuel, Gå, lägg dig ner: och det skall ske, om han ska kalla dig, att du skall säga, Tala, HERRE; ty din tjänare hör. Så Samuel gick och lade sig ner på sin plats.

10 Och HERREN kom, och stod, och kallade såsom vid de förra gångerna, Samuel, Samuel. Då svarade Samuel, Tala; ty din tjänare hör.

11 Och HERREN sade till Samuel, Se, jag kommer göra ett ting i Israel, vid vilket båda öronen skall ringa hos var och en som hör det.

12 På den dagen kommer jag mot Eli utföra alla *de ting* som jag har talat angående hans hus: när jag börjar, kommer jag också ordna ett slut.

13 Ty jag har berättat för honom att jag kommer döma hans hus för evigt för den missgärning som han känner till; ty hans söner gjorde sig vidriga, och han tyglade dem inte.

14 Och därför har jag svurit till Elis hus, att Elis hus missgärning inte skall renas varken med slaktoffer eller *med andra* offer till evig tid.

15 Och Samuel låg tills morgonen, och öppnade dörrarna till HERRENS hus. Och Samuel fruktade att berätta synen för Eli.

16 Då kallade Eli Samuel, och sade, Samuel, min son. Och han svarade, Här *är* jag.

17 Och han sade, Vad *är* det ting som *HERREN* har sagt till dig? Jag ber dig att inte dölja *det* för mig: Gud *ska* göra så mot dig, och också mer, om du ska gömma *något* ting från mig av alla de ting som han sade till dig.

18 Och Samuel berättade alltsammans för honom, och gömde inget från honom. Och han sade, Det *är* HERREN: låt honom göra vad han finner vara gott.

19 Och Samuel växte, och HERREN var med honom, och lät inte något av hans ord falla till marken.

20 Och hela Israel från Dan ända till Beer-Sheba visste att Samuel *var* fastställd *att vara* en HERRENS profet.

21 Och HERREN visade sig återigen i Shiloh: ty HERREN uppenbarade sig för Samuel i Shiloh genom HERRENS ord.

Kapitel 4

1 Och Samuels ord kom till hela Israel. Nu gick Israel ut till strid mot filisteerna, och slog läger bredvid Eben-Ezer: och filisteerna slog läger i Afek.

2 Och filisteerna ställde sig i stridsordning mot Israel: och när de gick i strid *med varann*, blev Israel

slagna för filisteerna: och de dräpte av fältets här runt fyratusen män.

3 Och när folket hade kommit in i lägret, sade Israels äldste, Varför har HERREN i dag slagit oss inför filisteerna? Låt oss hämta HERRENS förbundsark ur Shiloh till oss, att, när den kommer ibland oss, må den rädda oss ur våra fienders hand.

4 Så folket sände till Shiloh, att de skulle hämta härskarornas HERRES förbundsark därifrån, vilken bor *mellan* keruberna: och Elis två söner, Hofni och Pinehas, *var* där med Guds förbundsark.

5 Och när HERRENS förbundsark kom in i lägret, ropade hela Israel med ett väldigt rop, så att marken dånade.

6 Och när filisteerna hörde ropets dån, sade de, Vad *betyder* detta väldiga rops dån i hebreernas läger? Och de kom att förstå att HERREN ark hade kommit in till lägret.

7 Och filisteerna var rädda, ty de sade, Gud har kommit in till lägret. Och de sade, Ve oss! Ty något sådant ting har aldrig hänt tidigare.

8 Ve oss! Vem skall undsätta oss ur dessa mäktiga Gudars hand? Dessa *är* de Gudar som slog egyptierna med alla plågorna i vildmarken.

9 Var starka, och bete er som män, O ni filisteer, att ni inte ska bli tjänare åt hebreerna, såsom de har varit åt er: uppför er som män, och strid.

10 Och filisteerna stred, och Israel blev slagna, och de flydde var man till sitt tält: och det blev en väldigt stor slakt; ty det föll av Israel 30 000 fotsoldater.

11 Och Guds ark blev tagen; och Elis två söner, Hofni och Pinehas, blev dräpta.

12 Och det sprang ut en man av Benjamin ur hären, och *som* kom till Shiloh samma dag med sina kläder sönderrivna, och med jord på sitt huvud.

13 Och när han kom, se, *då* satt Eli på ett säte vid vägkanten vakande: ty hans hjärta bävade *av oro* för Guds ark. Och när den mannen kom in till staden, och berättade *det*, ropade hela staden ut.

14 Och när Eli hörde ljudet från ropandet, sade han, Vad *innebär* ljudet från detta tumult? Och mannen kom in skyndsamt, och berättade för Eli.

15 Nu var Eli nittioåtta år gammal; och hans ögon var dunkla, så att han inte kunde se.

16 Och mannen sade till Eli, Jag *är* han som kom ut från hären, och i dag flydde jag ut från hären. Och han sade, Vad är det *som* har hänt, min son?

17 Och budbäraren svarade och sade, Israel har fått fly för filisteerna, och det har också skett en stor slakt bland folket, och dina två söner, Hofni och Pinehas, är också döda, och Guds ark har blivit tagen.

18 Och det skedde, när han nämnde Guds ark, att han föll av baklänges ifrån sätet vid sidan av porten, och hans nacke knäcktes, och han dog: ty han var en gammal man, och tung. Och han hade dömt Israel *i* fyrtio år.

19 Och hans sonhustru, Pinehas hustru, var med barn, *vilket var nära* till att födas: och när hon hörde nyheterna att Guds ark var tagen, och att hennes

svärfar och hennes make var döda, böjde hon sig och *började att* vändas; ty hennes *födslovärkar* kom över henne.

20 Och vid tiden för hennes död sade kvinnorna som stod vid henne till henne, Frukta inte; ty du har fött en son. Men hon svarade inte, inte heller brydde hon sig om *det*.

21 Och hon gav barnet namnet I-Chabod, sägande, Härligheten har försvunnit från Israel: eftersom Guds ark blev tagen, och på grund av hennes svärfar och hennes make.

22 Och hon sade, Härligheten har försvunnit från Israel: ty Guds ark är tagen.

Kapitel 5

1 Och filisteerna tog Guds ark, och förde den från Eben-Ezer till Ashdod.

2 När filisteerna tog Guds ark, hämtade de in den i Dagon's hus, och ställde den vid Dagon.

3 Och när de av Ashdod steg upp tidigt nästa dag, se, *då hade* Dagon fallit ner till marken på sitt ansikte inför HERRENS ark. Och de tog Dagon, och ställde upp honom på hans plats igen.

4 Och när de steg upp tidigt på morgonen nästa dag, se, *då hade* Dagon fallit ner till marken på sitt ansikte inför HERRENS ark; och Dagon's huvud och båda hans händers handflator *låg* avhuggna på tröskeln; endast *stumpen av* Dagon var kvar av honom.

5 Därför trampar varken Dagon's präster, eller någon *annan* som kommer

in till Dagon's hus, på Dagon's tröskel i Ashdod intill denna dag.

6 Men HERRENS hand låg tung över dem av Ashdod, och han förgjorde dem, och slog dem med hemorrojder, *ja* Ashdod och dess gränsområden.

7 Och när Ashdod's män såg att *det skedde* så här, sade de, Israels Guds ark skall inte vara hos oss: ty hans hand är hård över oss, och över Dagon vår gud.

8 De sände därför och församlade till sig filisteernas alla herrar, och sade, Vad skall vi göra med Israels Guds ark? Och de svarade, Låt Israels Guds ark bäras runt till Gath. Och de bar runt Israels Guds ark *dit*.

9 Och de skedde *så*, att, efter *att* de hade burit runt den, *att* HERRENS hand var emot staden med en väldigt stor förgörelse: och han slog stadens män, både ringa och stora, och de hade hemorrojder i sina intima delar.

10 Därför skickade de Guds ark till Ekron. Och det skedde, medan Guds ark kom till Ekron, att ekroniterna ropade ut, sägande, De har burit runt Israels Guds ark till oss, för att dräpa oss och vårt folk.

11 Så de sände och samlade ihop alla filisteernas herrar, och sade, Skicka iväg Israels Guds ark, och låt den fara tillbaka till sin egen plats, att den inte ska dräpa oss, och vårt folk: ty det rådde en dödlig förgörelse över hela staden; Guds hand var väldigt tung där.

12 Och de männen som inte dog blev slagna med hemorrojder: och stadens rop gick upp till himlen.

Kapitel 6

1 Och HERRENS ark var i filisteernas land *i* sju månader.

2 Och filisteerna kallade efter prästerna och spåmännen, sägande, Vad skall vi göra med HERRENS ark? Berätta för oss vad vi skall sända *tillbaka* den med till sin plats.

3 Och de sade, Om ni ska sända iväg Israels Guds ark, sänd den *då* inte tom; utan ge åtminstone honom ett överträdelseoffer tillbaka: sedan skall ni bli helade, och det skall bli känt för er varför hans hand inte blir borttagen från er.

4 Då sade de, Vad *skall* överträdelseoffret *vara* som vi skall ge tillbaka till honom? De svarade, Fem gyllene hemorrojder, och fem gyllene möss, *efter* filisteernas herrars antal: ty en *och samma* plåga var på er alla, och på era herrar.

5 Därför skall ni göra bilder av era hemorrojder, och bilder av era möss som fördärvar landet; och ni skall ge ära åt Israels Gud: kanske kommer han *då* lätta på sin hand ifrån er, och ifrån era gudar, och ifrån ert land.

6 Varför förhärdar ni då era hjärtan, såsom egyptierna och farao förhärdade sina hjärtan? När han hade gjort underbart bland dem, lät de *då* inte folket gå, och de gav sig av?

7 Gör nu därför en ny vagn, och tag två daggande kor, på vilka inget ok *ännu* kommit, och spänn korna för vagnen, och för hem deras kalvar från dem:

8 Och tag HERRENS ark, och lägg den på vagnen; och placera guldklenoderna,

som ni ger tillbaka *åt* honom *till* ett överträdelseoffer, i ett skrin vid sidan om den; och sänd iväg den, att den må fara.

9 Och beskåda, om den går upp på den vägen till sitt eget område till Beth-Shemesh, *då* har han gjort denna stora ondska *mot* oss: men om inte, då skall vi veta att *det* inte *är* hans hand som slog oss; *utan att det som* hände oss var en slump.

10 Och männen gjorde så; och tog två daggande kor, och spände dem för vagnen, och stängde in deras kalvar hemma:

11 Och de lade HERRENS ark på vagnen, och skrinet med mössen av guld och avbildningarna av deras hemorrojder.

12 Och korna tog raka vägen mot vägen till Bethshemesh, *och* gick längs vägen, råmande medan de gick, och vände inte av *varken till* höger eller *till* vänster; och filisteernas herrar gick efter dem ända till gränsen till Beth-Shemesh.

13 Och *de av* Beth-Shemesh *höll på* med att skörda sin veteskörd i dalen: och de lyfte sina blickar, och såg arken, och blev glada att se *den*.

14 Och vagnen kom in på Joshuas fält, en bethshemit, och stod där, där *det fanns* en stor sten: och de klöv vagnens trä, och offrade korna *till* ett brännoffer åt HERREN.

15 Och leviterna tog ner HERRENS ark, och skrinet som *var där* med den, vari guldklenoderna *fanns*, och satte *dem* på den stora stenen: och Beth-Shemeshs män offrade brännoffer och offrade samma dag offer åt HERREN.

16 Och när de fem filisteernas herrar hade sett *detta*, vände de tillbaka till Ekron samma dag.

17 Och dessa *är* de gyllene hemorrojder som filisteerna gav tillbaka *som* ett överträdelseoffer åt HERREN; en för Ashdod, en för Gaza, en för Askelon, en för Gath, en för Ekron;

18 Och de gyllene mössen, *efter* filisteernas städers antal *tillhörande* de fem herrarna, *både* befästa städer, och landsbygdens byar, ända till Abels väldiga *sten*, på vilken de ställde ner HERREN ark: *vilken sten finns kvar* till denna dag på Joshuas, bethshemitens, fält.

19 Och han slog Beth-Shemeshs män, eftersom de hade sett in i HERRENS ark, ja han slog av folket 50 000 och 70 män: och folket sörjde, eftersom HERREN hade slagit *många* av folket med en stor slakt.

20 Och Beth-Shemeshs män sade, Vem kan stå inför denne helige HERREN Gud? Och till vem skall han gå upp *till* från oss?

21 Och de sände budbärare till Kirjathjearims invånare, sägande, Filisteernas har fört tillbaka HERRENS ark; kom ni ner, *och* hämta upp den till er.

Kapitel 7

1 Och Kirjath-Jearims män kom, och hämtade upp HERRENS ark, och förde in den i Abinadabs hus *uppe* på höjden,

och helgade Eleazar, hans son, att vakta HERRENS ark.

2 Och det skedde, medan arken befann sig i Kirjathjearim, att tiden blev lång; ty det gick tjugo år: och hela Israels hus suckade efter HERREN.

3 Och Samuel talade till hela Israels hus, sägande, Om ni ska vända tillbaka till HERREN av hela ert hjärta, skaffa *då* bort de främmande gudarna och Ashtaroth från ibland er, och bered era hjärtan för HERREN, och tjäna endast honom: och han kommer undsätta er ur filisteernas hand.

4 Då gjorde Israels barn sig av med Baalim och Ashtaroth, och tjänade endast HERREN.

5 Och Samuel sade, Samla hela Israel till Mizpeh, och jag skall be för er till HERREN.

6 Och de församlade sig till Mizpeh, och öste upp vatten, och hällde ut *det* inför HERREN, och fastade den dagen, och sade där, Vi har syndat mot HERREN. Och Samuel dömde Israels barn i Mizpeh.

7 Och när filisteerna hörde att Israels barn hade församlat sig till Mizpeh, drog filisteernas herrar upp mot Israel. Och när Israels barn fick höra *detta*, blev de rädda för filisteerna.

8 Och Israels barn sade till Samuel, Upphör inte att ropa till HERREN vår Gud för oss, att han skall rädda oss ur filisteernas hand.

9 Och Samuel tog ett dilamm, och offrade *det* helt *till* ett brännoffer åt HERREN: och Samuel ropade till HERREN för Israel; och HERREN hörde honom.

10 Och medan Samuel höll på att offra brännoffret, närmade sig filisteerna till att strida mot Israel: men HERREN dundrade med ett väldigt don över filisteerna på den dagen, och gjorde dem besvärade; och de blev slagna inför Israel.

11 Och Israels män drog ut ur Mizpeh, och jagade efter filisteerna, och slog dem, ända tills *de kom* inunder Bethcar.

12 Sedan tog Samuel en sten, och satte *den* mellan Mizpeh och Shen, och uppkallade dess namn till Eben-Ezer, sägande, Hitintills har HERREN hjälpt oss.

13 Så filisteerna blev kuvade, och de kom inte mer in till Israels gränsområden: och HERRENS hand var emot filisteerna *under* alla Samuels dagar.

14 Och de städer som filisteerna hade tagit från Israel lämnades tillbaka åt Israel, från Ekron ända till Gath; och *också* deras gränsområden undsatte Israel ur filisteernas händer. Och det rådde fred mellan Israel och amoriterna.

15 Och Samuel dömde Israel *under* alla dagar av sitt liv.

16 Och från år till år gick han på en resväg till Beth-El, och Gilgal, och Mizpeh, och dömde Israel på alla dessa platser.

17 Och till Ramah *ledde* hans hemkomst; ty där *var* hans hus; och där dömde han Israel; och där byggde han ett altare åt HERREN.

Kapitel 8

1 Och det skedde, när Samuel var gammal, att han gjorde sina söner till domare över Israel.

2 Nu var hans förstföddes namn Joel; och namnet på den andre *var* Abiah: *och de var* domare i Beer-Sheba.

3 Och hans söner vandrade inte på hans vägar, utan vände av efter vinning, och tog mutor, och förvrängde domen.

4 Då församlade sig alla Israels äldste, och kom till Samuel till Ramah,

5 Och sade till honom, Se, du är gammal, och dina söner vandrar inte på dina vägar: gör oss nu en kung till att döma oss såsom *hos* alla *andra* nationer.

6 Men detta ting misshagade Samuel, när de sade, Ge oss en kung till att döma oss. Och Samuel bad till HERREN.

7 Och HERREN sade till Samuel, Lyssna till folkets röst i allt som de ska säga till dig: ty de har inte förkastat dig, utan de har förkastat mig, att jag inte skulle råda över dem.

8 I enlighet med alla de gärningar som de har gjort alltsedan den dag som jag hämtade upp dem ur Egypten intill denna dag, varmed de har övergett mig, och tjänat andra gudar, *och* så gör de också mot dig.

9 Lyssna nu därför till deras röst: *men* protestera ändock allvarsamt mot dem, och tillkännage för dem kungens manér som skall råda över dem.

10 Och Samuel berättade alla de HERRENS ord för folket som begärde en kung av honom.

11 Och han sade, Detta kommer vara kungens manér vilken skall regera över er: Han kommer ta era söner, och tillsätta *dem* åt sig själv, för sina vagnar, och *till att vara* hans hästryttare; och *somliga* skall springa framför hans vagnar.

12 Och han kommer tillsätta befäl över tusen åt sig, och befäl över femtio; och kommer *sätta dem* till att plöja hans mark, och till att bärga hans skörd, och till att tillverka hans krigsredskap, och hans vagnars utrustning.

13 Och han kommer ta era döttrar *till att vara* salvoberederskor, och *till att vara* kokerskor, och *till att vara* bagerskor.

14 Och han kommer ta era åkrar, och era vingårdar, och era olivgårdar, *ja* de bästa, och ge *dem* åt sina tjänare.

15 Och han kommer ta tionde av er säd, och av era vingårdar, och ge åt sina hovmän, och åt sina tjänare.

16 Och han kommer ta era manliga tjänare, och era tjänarinnor, och era bästa unga män, och era åsnor, och sätta *dem* i arbete i sin verksamhet.

17 Han kommer ta tionde av era får: och ni skall vara hans tjänare.

18 Och ni skall ropa ut på den dagen på grund av er kung som ni skall ha valt *åt* er; och HERREN kommer inte höra er på den dagen.

19 Ändock vägrade folket att lyda Samuels röst; och de sade, Nej; utan vi skall ha en kung över oss;

20 Att vi också må bli såsom alla de *andra* nationerna; och att vår kung må döma oss, och dra ut framför oss, och strida våra strider.

21 Och Samuel hörde folkets alla ord, och han repeterade dem inför HERRENS öron.

22 Och HERREN sade till Samuel, Lyssna till deras röst, och sätt en kung *över* dem. Och Samuel sade till Israels män, Gå ni var man *tillbaka* till sin stad.

Kapitel 9

1 Nu fanns det en man av Benjamin, vars namn *var* Kish, Abiels son, Zerors son, Bechoraths son, Afiahs son, en benjaminit, en väldig man med makt.

2 Och han hade en son, vars namn *var* Saul, en enastående ung man, och vacker: och *det fanns* inte bland Israels barn en stiligare person än han: från hans axlar och uppåt *var han* längre än någon *annan* av folket.

3 Och Kishs, Sauls fars, åsnor var försvunna. Och Kish sade åt sin son Saul, Tag nu med dig en av tjänarna, och stå upp, *och gå och* leta efter åsnorna.

4 Och han passerade genom Efraims berg, och passerade genom Shalishas land, men de fann *dem* inte: sedan passerade de genom Shalims land, och *de var* inte *där*: och han passerade genom benjaminiternas land, men de fann *dem* inte.

5 *Och* när de hade kommit till Zufs land, sade Saul till sin tjänare som *var* med honom, Kom, och låt oss vända tillbaka; att inte min far ska höra upp *med att bry sig* om åsnorna, och *istället* ska *börja* tänka på oss.

6 Och han sade till honom, Se nu, i denna stad *finns* en Gudsman, och *han är* en hedervärd man; allt som han säger kommer sannerligen att ske: låt oss nu gå dit; måhända kan han visa oss vår väg som vi skulle gå.

7 Sedan sade Saul till sin tjänare, Men, se, *om* vi ska gå, vad ska vi *då* hämta *åt* mannen? Ty brödet är *ju* slut i våra förvaringskärl, och *det finns* inte en present att hämta *åt* Gudsmannen: vad har vi?

8 Och tjänaren svarade Saul igen, och sade, Se, jag har här till hands en kvarts sikel silver: *den* kommer jag ge *åt* Gudsmannen, till att berätta för oss vår väg.

9 (Förr i Israel, när en man gick för att fråga hos Gud, talade han så, Kom, och låt oss gå till siaren: ty *han som* nu *kallas för* en profet kallades förr *för* en siare.)

10 Då sade Saul till sin tjänare, *Du har* talat väl; kom, låt oss gå. Så de gick till staden där Gudsmannen *var*.

11 *Och* medan de gick upp för höjden mot staden, träffade de på *några* unga jungfrur *som* hade gått ut för att hämta vatten, och *de* sade till dem, Är siaren här?

12 Och de svarade dem, och sade, *Ja det* är han; se, *han är rakt* framför er: *men* skynda nu, ty han kom till staden i dag; ty i dag *skall det ske* ett folkets offer *uppe* på höjden:

13 Så snart ni ska ha kommit in till staden, skall ni genast finna honom, innan han ska gå upp till höjden för att äta: ty folket kommer inte äta förrän han ska komma, eftersom *det är* han

som välsignar offret; *och* därefter ska de äta som är bjudna. Gå nu därför upp; ty precis nu kommer ni träffa på honom.

14 Och de gick upp in i staden: *och* när de hade kommit in i staden, se, då kom Samuel ut mot dem, för att gå upp till höjden.

15 Nu hade HERREN, en dag innan Saul kom, berättat för Samuel i hans öra, sägande,

16 I morgon vid den här tiden kommer jag sända dig en man ur Benjamins land, och du skall smörja honom *till att vara* hövding över mitt folk Israel, att han må rädda mitt folk ur filisteernas hand: ty jag har sett till mitt folk, eftersom deras rop har kommit till mig.

17 Och när Samuel såg Saul, sade HERREN till honom, Se den man som jag talade till dig om! Densamme skall styra över mitt folk.

18 Då närmade sig Saul Samuel i porten, och sade, Säg mig, jag ber dig, var siarens hus *ligger*.

19 Och Samuel svarade Saul, och sade, Jag *är den* siaren: gå framför mig upp till höjden; ty ni skall äta med mig i dag, och i morgon kommer jag låta dig gå, och jag kommer berätta för dig allt som *finns* i ditt hjärta.

20 Och angående dina åsnor som kom bort *för* tre dagar sen, tänk inte *mer* på dem; ty de är återfunna. Och hos vem *finns* hela Israels begär? *Hittas det* inte hos dig, och hos hela din fars hus?

21 Och Saul svarade och sade, Är inte jag en benjaminit, tillhörande den minsta av Israels stammar? Och min familj *är* den ringaste av Benjamins

stams alla familjer? *Så* varför talar du då så till mig?

22 Och Samuel tog Saul och hans tjänare, och förde in dem i salen, och fick dem *att* sitta på den främsta platsen bland dem som var bjudna, vilka *var* runt trettio personer.

23 Och Samuel sade till kocken, Hämta den delen som jag gav dig, om vilken jag sade till dig, Ställ den vid dig.

24 Och kocken tog upp bogstycket, och *det* som *var* på det, och satte fram *det* framför Saul. Och *Samuel* sade, Se det som är sparat! Sätt det inför dig, *och* ät: ty för denna stund har det blivit förvarat åt dig alltsedan jag sade, Jag har bjudit folket. Så Saul åt med Samuel *på* den dagen.

25 Och när de hade kommit ner från höjden in till staden, samtalade *Samuel* med Saul *uppe* på hustaket.

26 Och de steg upp tidigt: och det skedde vid dagens gryning, att Samuel ropade till Saul, *till* hustaket, sägande, Stig upp, att jag må sända iväg dig. Och Saul steg upp, och de gick iväg ut båda två, han och Samuel.

27 *Och* medan de höll på att gå ner mot stadens ände, sade Samuel till Saul, Säg åt tjänaren att gå vidare framför oss, (och han gick vidare,) men stå du still en stund, att jag må tillkännage Guds ord för dig.

Kapitel 10

1 Sedan tog Samuel en flaska med olja, och utgöt den över hans huvud, och kysste honom, och sade, *Sker* inte *detta*

eftersom HERREN har smort dig *till att vara* hövding över sin arvedel?

2 När du har gett dig av från mig i dag, då skall du träffa på två män vid Rachels grav på Benjamins område vid Zelzah; och de kommer säga till dig, De åsnor som du gick ut för att leta efter har blivit återfunna: och, se, din far har slutat att bekymra sig över åsnorna, och är *istället* bedrövad över er, sägande, Vad skall jag göra för min son?

3 Sedan skall du gå vidare framåt därifrån, och du skall komma till Tabors slätt, och där skall tre män möta dig, gående upp till Gud till Beth-El, en *av dem* bärande på tre killingar, och en annan bärande på tre brödlimpor, och en annan bärande på en flaska vin:

4 Och de kommer hälsa dig, och ge dig två brödlimpor; som du skall ta emot från deras händer.

5 Efter det skall du komma till Guds höjd, där filisteernas garnison *ligger*: och det skall ske, när du har kommit dit till staden, att du skall möta en skara profeter kommande ner från höjden med ett psaltarespel, och en tamburin, och en flöjt, och en harpa, framför sig; och de skall profetera:

6 Och HERRENS Ande kommer komma över dig, och du skall profetera med dem, och skall bli förvandlad till en annan man.

7 Och låt det ske, när dessa tecken har kommit för dig, *att* du ska göra vad tillfället ska ge dig; ty Gud *är* med dig.

8 Och du skall gå ner före mig till Gilgal; och, se, jag kommer komma ner till dig, för att offra brännoffer, *och* för

att offra fredsoffer offer: *i* sju dagar skall du stanna *där*, tills jag ska komma till dig, och visa dig vad du skall göra.

9 Och de skedde *så*, att när han hade vänt sin rygg för att gå från Samuel, gav Gud honom ett annat hjärta: och alla de tecknen inträffade *på* den dagen.

10 Och när de kom dit till höjden, se, *då* mötte honom en skara profeter; och Guds Ande kom över honom, och han profeterade bland dem.

11 Och det skedde, när alla som kände honom sedan tidigare såg detta, se, *att* han profeterade bland profeterna, *då* sade folket till varandra, Vad *är* detta som har kommit över Kishs son? *Är* också Saul bland profeterna?

12 Och en *av männen* därifrån svarade och sade, Men vem *är* deras fader? Därför blev det till ett ordspråk, *Är* också Saul bland profeterna?

13 Och när han hade slutat att profetera, kom han till höjden.

14 Och Sauls farbror sade till honom och till hans tjänare, Vart gick ni? Och han sade, För att söka efter åsnorna: och när vi såg att *de* inte *finns* någonstans, kom vi till Samuel.

15 Och Sauls farbror sade, Berätta för mig, jag ber dig, vad Samuel sade till er.

16 Och Saul sade till sin farbror, Han berättade tydligt för oss att åsnorna var återfunna. Men om den saken gällande kungadömet, som Samuel *också* talade om, berättade han inte *om* för honom.

17 Och Samuel sammankallade folket till HERREN till Mizpeh;

18 Och sade till Israels barn, Så säger HERREN Israels Gud, Jag hämtade

upp Israel ur Egypten, och undsatte er från egyptiernas hand, och från alla kungarikens hand, *och* från dem som förtryckte er:

19 Och ni har denna dag förkastat er Gud, som själv räddade er från alla era motgångar och era trångmål; och ni har sagt till honom, *Nej*, utan sätt en kung över oss. Kom nu därför fram inför HERREN efter era stammar, och efter era tusen.

20 Och när Samuel hade fått alla Israels stammar att närma sig, blev Benjamins stam tagen.

21 När han hade fått Benjamins stam att närma sig efter deras familjer, blev Matris familj tagen, och Saul, Kishs son, blev tagen: och när de sökte honom, kunde han inte hittas.

22 Därför frågade de vidare hos HERREN, ifall mannen ännu skulle komma dit. Och HERREN svarade, Se, han har gömt sig bland sakerna.

23 Och de sprang och hämtade fram honom därifrån: och när han stod bland folket, var han längre än någon *annan* av folket från hans axlar och uppåt.

24 Och Samuel sade till allt folket, Se ni honom som HERREN har valt ut, att *det* inte *finns* någon lik honom bland hela folket? Och allt folket ropade, och sade, Leve konungen.

25 Sedan berättade Samuel *om* kungadömet manér för folket, och skrev ner *det* i en bok, och lade ner *den* inför HERREN. Och Samuel sände iväg allt folket, var man till sitt hus.

26 Och också Saul for hem till Gibeah; och med honom gick en trupp män, vars hjärtan Gud hade rört.

27 Men Belials barn sade, Hur skall denna man rädda oss? Och de föraktade honom, och hämtade honom inga gåvor. Men han teg.

Kapitel 11

1 Sedan kom ammoniten Nahash upp, och slog upp läger mot Jabesh-Gilead: och alla Jabeshs män sade till Nahash, Slut ett förbund med oss, och vi kommer *då* tjäna dig.

2 Och ammoniten Nahash svarade dem, På detta *villkor* kommer jag sluta *ett förbund* med er, *detta* att jag må sticka ut alla era högra ögon, och *med* det dra smälek över hela Israel.

3 Och Jabesh äldste sade till honom, Ge oss sju dagars frist, att vi må sända budbärare till alla Israels gränsområden: och därefter, ifall *det* inte *finns* någon man till att rädda oss, kommer vi komma ut till er.

4 Sedan kom budbärarna till Sauls Gibeah, och berättade nyheterna inför folkets öron: och allt folket höjde sina röster, och grät.

5 Och, se, Saul kom bakom hjorden ifrån fältet; och Saul sade, Vad *är det som plågar* folket att de gråter? Och de berättade för honom Jabeshs mäns nyheter.

6 Och Guds Ande kom över Saul när han hörde dessa nyheter, och hans vrede upptändes väldigt.

7 Och han tog tag i ett ok med oxar, och högg dem i bitar, och sände ut dem över Israels alla gränsområden via budbärarens händer, sägande, Vem än

som inte kommer ut efter Saul och efter Samuel, så skall det göras med hans oxar. Och HERRENS fruktan föll över folket, och de kom ut med ett *och samma* instämmande.

8 Och när han räknade dem i Bezek, var Israels barn 300 000, och Judah män 30 000.

9 Och de sade åt budbärarna som kom, Så här skall ni säga till Jabesh-Gileads män, I morgon, vid *den tid då* solen är het, skall ni få hjälp. Och budbärarna kom och tillkännagav *detta* för Jabeshs män; och de blev glada.

10 Därför sade Jabeshs män, I morgon kommer vi komma ut till er, och ni skall göra med oss allt vad ni finner för gott.

11 Och det skedde *så* på morgonen, att Saul ordnade folket i tre grupper; och de drog in i härskarans mitt under morgonvåken, och dräpte ammoniterna intill dagens hetta: och det skedde, att de som återstod var skingrade, så att *inte ens* två av dem blev kvar tillsammans.

12 Och folket sade till Samuel, Vem *är* han som sade, Skall Saul styra över oss? Hämta de männen, att vi må avrätta dem.

13 Och Saul sade, Denna dag skall inte en *enda* man avrättas: ty i dag har HERREN utträttat frälsning i Israel.

14 Sedan sade Samuel åt folket, Kom, och låt oss fara till Gilgal, och förnya kungariket där.

15 Och allt folket for till Gilgal; och de gjorde Saul *till* kung där inför HERREN i Gilgal; och där offrade de fredsoffer offer inför HERREN; och

där gladde sig Saul och Israels alla män storligen.

Kapitel 12

1 Och Samuel sade till hela Israel, Se, jag har lyssnat till er röst i allt som ni sade till mig, och har tillsatt en kung över er.

2 Och nu, se, kungen vandrar inför er: och jag är gammal och gråhårig; och, se, mina söner *finns* hos er: och jag har vandrat inför er från min barndom intill denna dag.

3 Se, här *är* jag: vittna mot mig inför HERREN, och inför hans smorde: Vems oxer har jag tagit? Eller vems åsna har jag tagit? Eller vem har jag bedragit? Vem har jag förtryckt? Eller från vems hand har jag tagit emot *någon* muta till att förblinda mina ögon därmed? Och jag kommer *då* återställa er det.

4 Och de sade, Du har inte bedragit oss, eller förtryckt oss, inte heller har du tagit något från någon mans hand.

5 Och han sade till dem, HERREN *är* vittne mot er, och hans smorde *är* vittne denna dag, att ni inte har funnit något i min hand. Och de svarade, *Han är* vittne.

6 Och Samuel sade till folket, *Det är* HERREN som hämtade fram Moses och Aaron, och som förde upp era fäder ur Egyptens land.

7 Stå nu därför stilla, att jag må resonera med er inför HERREN om HERRENS alla rättfärdiga gärningar,

som han gjorde mot er och mot era fäder.

8 När Jakob hade kommit in till Egypten, och era fäder ropade till HERREN, då sände HERREN Moses och Aaron, som hämtade ut era fäder ur Egypten, och fick dem *att* bo på denna plats.

9 Och när de glömde HERREN sin Gud, sålde han dem in i Siseras hand, Hazors härskaras befäl, och in i filisteernas hand, och in i Moabs kungs hand, och de stred mot dem.

10 Och de ropade till HERREN, och sade, Vi har syndat, ty vi har övergett HERREN, och har tjänat Baalim och Ashtaroth: men undsätt oss nu ur våra fienders hand, och vi kommer tjäna dig.

11 Och HERREN sände Jerubbaal, och Bedan, och Jeftah, och Samuel, och undsatte er ur era fienders hand på alla håll *och kanter*, och ni bodde tryggt.

12 Och när ni såg att Nahash, Ammons barns kung, kom mot er, sade ni till mig, Nej; utan en kung skall styra över oss: när HERREN er Gud *var* er kung.

13 Se nu därför den kung vilken ni har valt, *och* vilken ni har begärt! Och, se, HERREN har satt en kung över er.

14 Om ni kommer frukta HERREN, och tjäna honom, och lyda hans röst, och inte göra uppror mot HERRENS befallning, då skall båda ni och också den kungen som råder över er fortsätta *att* följa HERREN er Gud:

15 Men om ni inte kommer lyda HERRENS röst, utan göra uppror mot HERRENS befallning, då skall HERRENS hand vara emot er, liksom *den också var* emot era fäder.

16 Stå nu därför och se detta väldiga ting, som HERREN kommer göra inför era ögon.

17 Är *det* inte veteskörd i dag? Jag kommer åkalla HERREN, och han skall sända dunder och regn; att ni må inse och se att er ondska är stor, som ni har gjort i HERRENS åsyn, i att be om en kung åt er.

18 Så Samuel åkallade HERREN; och HERREN sände dunder och regn den dagen: och allt folket fruktade HERREN och Samuel väldigt.

19 Och allt folket sade till Samuel, Be för dina tjänare till HERREN din Gud, att vi inte ska dö: ty vi har lagt till denna ondska till alla våra andra synder, att fråga efter en kung åt oss.

20 Och Samuel sade till folket, Frukta inte: ni har gjort all denna ondska: *men* vik ändock inte av från att följa HERREN, utan tjäna HERREN av hela ert hjärta;

21 Och vik ni inte av: ty *då skulle ni fara* efter fåfängliga *ting*, som inte kan gynna eller undsätta; ty de är tomma.

22 Ty för sitt stora namns skull kommer HERREN inte överge sitt folk: ty det har behagat HERREN att göra er till sitt folk.

23 Därtill gällande mig, Gud förbjude att jag skulle synda mot HERREN i att sluta att be för er: utan jag kommer undervisa er *om* den goda och rätta vägen:

24 Endast frukta HERREN, och tjäna honom i sanning av hela ert hjärta: ty besinna hur stora *ting* han har gjort för er.

25 Men om ni skall göra ont, skall ni förgås, både ni och er kung.

Kapitel 13

1 Saul regerade *i* ett år; och när han hade regerat *i* två år över Israel,

2 Valde Saul ut 3000 *män* av Israel åt sig; *av vilka* 2000 var med Saul i Michmash och på berget Bethel, och 1000 var med Jonathan i Benjamins Gibeah: och resten av folket sände han var man *tillbaka* till sitt tält.

3 Och Jonathan slog filisteernas garnison som *fanns* i Geba, och filisteerna hörde *om det*. Och Saul lät blåsa *i* basun över hela landet, sägande, Låt hebreerna höra.

4 Och hela Israel hörde *det* sägas att Saul hade slagit en garnison tillhörande filisteerna, och att Israel också hade blivit till en styggelse hos filisteerna. Och folket kallades samman efter Saul till Gilgal.

5 Och filisteerna församlade sig för att strida mot Israel, 30 000 vagnar, och 6000 hästryttare, och folk så talrikt såsom sanden som *finns* på havets strand: och de kom upp, och slog läger i Michmash, öster om Beth-Aven.

6 När Israels män såg att de befann sig i en knipa, (ty folket var trängt,) då gömde sig folket i grottor, och i snår, och i klippor, och uppe på höga ställen, och i hål.

7 Och *vissa av* hebreerna gick över Jordan till Gads och Gileads land. Gällande Saul, *var* han alltjämt *kvar* i

Gilgal, och allt folket följde honom bävande.

8 Och han väntade *i sju dagar*, enligt den bestämda tid som Samuel *hade angett*: men Samuel kom inte till Gilgal; och folket skingrades ifrån honom.

9 Och Saul sade, Hämta hit ett brännoffer till mig, och fredsoffer. Och han offrade brännoffret.

10 Och det skedde, att så snart som han hade avslutat att offra brännoffret, se, *då* kom Samuel; och Saul gick ut för att möta honom, att han skulle hälsa honom.

11 Och Samuel sade, Vad har du gjort? Och Saul sade, Eftersom jag såg att folket skingrades ifrån mig, och *att* du inte kom inom de bestämda dagarna, och *att* filisteerna samlade ihop sig vid Michmash;

12 Därför sade jag, Filisteerna kommer nu komma ner över mig till Gilgal, och jag har inte bätt till HERREN: därför tvingade jag mig själv, och offrade ett brännoffer.

13 Och Samuel sade till Saul, Du har handlat dåraktigt: du har inte hållit HERRENS, din Guds, bud, som han befallde dig: ty nu skulle HERREN ha etablerat ditt kungarike över Israel för evigt.

14 Men nu skall ditt rike inte fortgå: HERREN har sökt sig en man efter sitt eget hjärta, och HERREN har befallt honom *att vara* ledare över sitt folk, ty du har inte hållit fast vid *det* som HERREN befallde dig.

15 Och Samuel stod upp, och begav sig upp från Gilgal till Benjamins Gibeah.

Och Saul räknade det folket *som var* närvarande med honom, ungefär 600 män.

16 Och Saul, och Jonathan, hans son, och det folket *som var* närvarande med dem, uppehöll sig i Benjamins Gibeah: men filisteerna lägrade sig i Michmash.

17 Och plundrarna kom ut ur filisteernas läger i tre förband: ett förband vände bort mot den vägen *som leder* till Ofrah, till Shuals land:

18 Och ett annat förband vände *mot* vägen *till* Beth-Horon: och ett annat förband vände bort *mot* gränsvägen som vetter mot Zeboimdalen åt vildmarken.

19 Nu hittades inte någon smed alltigenom hela Israels land: ty filisteerna sade, Att inte hebreerna ska göra *sig* svärd eller spjut:

20 Utan alla israeliter for ner till filisteerna, för att var man slipa sin plogbill, och sitt plogjärn, och sin yxa, och sin hacka.

21 Ändock hade de en fil för hackorna, och för plogjärnen, och för gafflarna, och för yxorna, och för att vässa pikstavarna.

22 Så det ägde rum på stridsdagen, att varken svärd eller spjut blev funnet i handen på någon av folket som *var* med Saul och Jonathan: men hos Saul och hos hans son Jonathan var det funnet.

23 Och filisteernas garnison gick ut till passet *vid* Michmash.

Kapitel 14

1 Nu skedde det på en dag, att Sauls son Jonathan sade åt den unge man som bar på hans rustning, Kom, och låt oss gå över till filisteernas garnison, som *ligger* på andra sidan. Men han berättade inte *detta* för sin far.

2 Och Saul dröjde kvar i Gibeahs yttersta trakt under ett granatträd som *finns* i Migron: och det folket som *var* med honom *var* runt 600 män;

3 Och Ahiah, Ahitubs son, I-Chabods bror, Pinehas son, Elis son, HERRENS präst i Shiloh, bärande en efod. Och folket visste inte att Jonathan hade gett sig av.

4 Och mellan passagera, på vilka Jonathan sökte att gå över till filisteernas garnison, *fanns det* en spetsig klippa på ena sidan, och en spetsig klippa på andra sidan: och den enas namn *var* Bozez, och den andras namn *var* Seneh.

5 Fronten på den ena reste sig mot norr mitt emot Michmash, och den andra söderut mitt emot Gibeah.

6 Och Jonathan sade till den unge man som bar på hans rustning, Kom, och låt oss gå över till dessa oomskurnas garnison: det må ske att HERREN kommer verka för oss: ty *det finns* inget hinder för HERREN att rädda genom många eller genom få.

7 Och hans vapendragare sade till honom, Gör allt som *finns* i ditt hjärta: vänd dig; se, jag *är* med dig enligt ditt hjärta.

8 Då sade Jonathan, Se, vi kommer korsa över till *dessa* män, och vi kommer visa oss för dem.

9 Om de ska säga så här till oss, Stanna *där* tills vi ska komma till er; då skall vi stå stilla *där* på vår plats, och skall inte gå upp till dem.

10 Men om de ska säga så, Kom upp till oss; då skall vi gå upp: ty HERREN har överlämnat dem i vår hand: och detta *skall vara* ett tecken för oss.

11 Och de båda visade sig för filisteernas garnison: och filisteerna sade, Se, hebreerna kommer fram ur hålen där de hade gömt sig.

12 Och garnisonens män svarade Jonathan och hans vapendragare, och sade, Kom upp till oss, och vi skall visa er ett *och annat* ting. Och Jonathan sade åt sin vapendragare, Kom upp efter mig: ty HERREN har gett dem i Israels hand.

13 Och Jonathan klättrade upp på sina händer och på sina fötter, och hans vapendragare efter honom: och de föll inför Jonathan; och hans vapendragare dräpte efter honom.

14 Och den första slakten, som Jonathan och hans vapendragare utförde, var *på* runt tjugo män, inom ungefär ett halvt tunnland, *som* ett ok *med oxar skulle kunna ploga*.

15 Och det uppstod bävan i hären, på fältet, och bland allt folket: garnisonen, och plundrarna, också de bävade, och jorden skakade: så *att* det skedde ett mycket stort skalv.

16 Och Sauls väktare i Benjamins Gibeah tittade; och, se, hopen smälte

bort, och de fortsatte *att fly* slående ner *varandra*.

17 Då sade Saul åt det folket som *var* med honom, Räkna nu, och se vem *som* har gått ifrån oss. Och när de hade räknat, se, Jonathan och hans vapendragare *var* inte *där*.

18 Och Saul sade till Ahiah, Hämta hit Guds ark. Ty på den tiden fanns Guds ark hos Israels barn.

19 Och det skedde, medan Saul talade med prästen, att det larmet som *ljöd* i filisteernas härskara fortsatte och tilltog; och Saul sade till prästen, Dra tillbaka din hand.

20 Och Saul och allt folket som *var* med honom samlade ihop sig, och de kom *ut* till striden: och, se, var mans svärd *var lyft* mot hans näste, *och* en väldigt stor bestörtning *rådde*.

21 Dessutom *vände* de hebreer *vilka* var med filisteerna innan den tiden, vilka drog upp med dem in i lägret *från landet* runt omkring, ja också de *vände* för att vara med de israeliter som *var* med Saul och Jonathan.

22 Likaså alla de Israels män som hade gömt sig på Efraims berg, *när* de hörde att filisteerna flydde, jagade också de bestämt efter dem i striden.

23 Så HERREN räddade Israel *på* den dagen: och striden gick över till Beth-Aven.

24 Och Israels män ansträngdes *under* den dagen: ty Saul hade besvurit folket, sägande, Förbannad *vare* den man som äter *någon* mat ända tills kvällen, att jag må få ut hämnd på mina fiender. Så ingen av folket smakade *någon* mat.

25 Och alla *de från* det landet kom till en skog; och det låg honung på marken.

26 Och när folket hade kommit in i skogen, se, honungen dröp; men ingen man förde sin hand till sin mun: ty folket fruktade *för* eden.

27 Men Jonathan hörde inte när hans far besvor folket med eden: därför räckte han ut änden på den stav som *var* i hans hand, och doppade den i en honungskaka, och förde sin hand till sin mun; och hans ögon lystes upp.

28 Då svarade en av folket, och sade, Din far besvor folket strängt med en ed, sägande, Förbannad *vare* den man som äter *någon* mat denna dag. Och folket var matt.

29 Då sade Jonathan, Min far har bekymrat landet: se, jag ber er, hur ljusa mina ögon har blivit, eftersom jag smakade lite av denna honung.

30 Hur mycket mer, ifall folket idag hade fått äta fritt av sina fienders byte som de funnit? Ty hade det nu inte skett en mycket större slakt bland filisteerna?

31 Och de slog filisteerna *under* den dagen från Michmash till Aijalon: och folket var väldigt utmattat.

32 Och folket kastade sig över bytet, och tog får, och oxar, och kalvar, och dräpte *dem* på marken: och folket åt *dem* med blodet *i*.

33 Sedan berättade de för Saul, Se, folket syndar mot HERREN, *i det* att de äter med blodet *i*. Och han sade, Ni har överträtt: vältra en stor sten till mig denna dag.

34 Och Saul sade, Skingra er ibland folket, och säg till dem, Hämta var man

hit sin ox till mig, och var man sitt får, och dräp *dem* här, och ät; och synda inte mot HERREN i att äta med blodet *i*. Och allt folket hämtade var man med sig sin ox den natten, och dräpte *dem* där.

35 Och Saul byggde ett altare till HERREN: detsamma var det första altaret som han byggde åt HERREN.

36 Och Saul sade, Låt oss dra ner efter filisteerna om natten, och plundra dem *ända* tills morgonljuset, och låt oss inte lämna *kvar* en *enda* man av dem. Och de sade, Gör vad som än förefaller dig vara gott. Då sade prästen, Låt oss närma oss hit till Gud.

37 Och Saul frågade Gud om anvisning, Skall jag dra ner efter filisteerna? Kommer du ge dem i Israels hand? Men han svarade honom inte den dagen.

38 Och Saul sade, Kom ni nära hit, alla *ni* folkets ledare: och lär känna och se vad denna synd har bestått i denna dag.

39 Ty, *så sant som* HERREN lever, som räddar Israel, även om den skulle vara i Jonathan, min son, skall han sannerligen *ändock* dö. Men *det fanns* inte en *enda* man ibland allt folket *som* svarade honom.

40 Sedan sade han till hela Israel, Var ni på ena sidan, och jag och min son Jonathan skall vara på den andra sidan. Och folket sade till Saul, Gör vad som än förefaller dig vara gott.

41 Följaktligen sade Saul åt HERREN Israels Gud, Ge en perfekt *lott*. Och Saul och Jonathan blev tagna: men folket kom undan.

42 Och Saul sade, Kasta *lott* mellan mig och min son Jonathan. Och Jonathan blev tagen.

43 Då sade Saul till Jonathan, Säg mig vad du har gjort. Och Jonathan berättade för honom, och sade, Jag smakade bara lite honung med änden av staven som *var* i min hand, *och*, se, jag måste dö.

44 Och Saul svarade, Gud *skall* göra så och mer också: ty du skall sannerligen dö, Jonathan.

45 Och folket sade till Saul, Skall Jonathan dö, som har utträtt denna väldiga frälsning i Israel? Gud förbjude: *så sant som* HERREN lever, skall inte ett *enda* hår från hans huvud falla till marken; ty han har gjort *detta* med Gud denna dag. Så folket räddade Jonathan, så att han inte dog.

46 Sedan for Saul upp ifrån att följa efter filisteerna: och filisteerna for till sin egen plats.

47 Så Saul intog kungadömet över Israel, och stred mot alla sina fiender på varje håll, mot Moab, och mot Ammons barn, och mot Edom, och mot Zobahs kungar, och mot filisteerna: och vart än han vände sig, ansatte han *dem*.

48 Och han samlade ihop en här, och slog amalekiterna, och undsatte Israel ifrån deras händer som plundrade dem.

49 Nu var Sauls söner Jonathan, och Ishui, och Melchi-Shua: och namnen på hans två döttrar *var dessa*; namnet på den förstfödda *var* Merab, och namnet på den yngre *var* Michal:

50 Och Sauls hustrus namn *var* Ahinoam, Ahimaazs dotter: och namnet

på hans härs befälhavare *var* Abner, Ners son, Sauls farbror.

51 Och Kish *var* Sauls far; och Ner, Abners far, *var* Abiels son.

52 Och det rådde ett hämningslöst krig mot filisteerna *under* alla Sauls dagar: och när Saul såg någon stark man, eller någon tapper man, tog han honom till sig.

Kapitel 15

1 Samuel sade också till Saul, HERREN sände mig att smörja dig *till att bli* kung över hans folk, över Israel: lyssna nu du därför till HERRENS ords röst.

2 Så säger härskarornas HERRE, Jag kommer ihåg *det* som Amalek gjorde mot Israel, hur han låg *i bakhåll* mot honom på vägen, när han kom upp från Egypten.

3 Gå nu och slå Amalek, och fullständigt förgör allt som de har, och skona dem inte; utan dröp både man och kvinna, barn och dibarn, oxe och får, kamel och åsna.

4 Och Saul samlade ihop folket, och räknade dem i Telaim, 200 000 fotsoldater, och 10 000 män av Judah.

5 Och Saul kom till en stad tillhörande Amalek, och lurpassade i dalen.

6 Och Saul sade till keniterna, Gå, ge er av, drag ner från bland amalekiterna, att jag inte ska förgöra er tillsammans med dem: ty ni visade snällhet mot alla Israels barn, när de kom upp ur Egypten. Så keniterna gav sig av från bland amalekiterna.

7 Och Saul slog amalekiterna från Havilah *ända tills* du kommer till Shur, som *ligger* mittemot Egypten.

8 Och han tog Agag, amalekiternas kung, levande, och fullständigt förgjorde allt folket med svärdets egg.

9 Men Saul och folket skonade Agag, och det bästa av fåren, och av oxarna, och av göddjuren, och lammen, och allt *det som var* gott, och ville inte fullständigt förgöra dem: men vart och ett ting *som var* uselt och värdelöst, det förgjorde de fullständigt.

10 Då kom HERRENS ord till Samuel, sägande,

11 Jag ångrar att jag har satt Saul *till att vara* kung: ty han har vänt sig bort från att följa mig, och har inte utfört mina befallningar. Och detta bedrövade Samuel; och han ropade till HERREN hela natten *lång*.

12 Och när Samuel steg upp tidigt för att möta Saul på morgonen, blev det berättat för Samuel, sägande, Saul kom till Carmel, och, se, han uppförde en plats åt sig, och har gått runt, och gått vidare, och har farit ner till Gilgal.

13 Och Samuel kom till Saul: och Saul sade till honom, Välsignad *vare* du av HERREN: jag har utfört HERRENS bud.

14 Och Samuel sade, Vad *betyder* då detta bräkande av får i mina öron, och bölande av oxar som jag hör?

15 Och Saul sade, De har hämtat dem från amalekiterna: ty folket skonade det bästa av fåren och av oxarna, för att offra åt HERREN din Gud; och resten har vi fullständigt förgjort.

16 Då sade Samuel till Saul, Sluta, och jag skall berätta för dig vad HERREN har sagt till mig denna natt. Och han sade till honom, Berätta.

17 Och Samuel sade, När du *var* liten i dina egna ögon, *blev* du *då* inte *gjord* till huvudet för Israels stammar, och HERREN smorde dig *till* kung över Israel?

18 Och HERREN sände ut dig på en färd, och sade, Gå och fullständigt förgör de syndarna, amalekiterna, och strid mot dem tills de är utplånade.

19 Varför lydde du då inte HERRENS röst, utan kastade dig över bytet, och gjorde ondska i HERRENS åsyn?

20 Och Saul sade till Samuel, Jo, jag har lytt HERRENS röst, och har gått den väg som HERREN sände mig *på*, och har hämtat Amaleks kung Agag, och har fullständigt förgjort amalekiterna.

21 Men folket tog av bytet, får och oxar, det främsta av de tingen vilka skulle ha blivit fullständigt tillintetgjorda, för att offra åt HERREN din Gud i Gilgal.

22 Och Samuel sade, Har HERREN *lika stort* behag till brännoffer och offer, som till *att man* lyder HERRENS röst? Se, att lyda *är* bättre än offer, *och* att hörsamma än det feta från baggar.

23 Ty uppror *är såsom* häxkonstssynd, och envishet *är såsom* missgärning och avguderi. Eftersom du har förkastat HERRENS ord, har också han förkastat dig från *att vara* kung.

24 Och Saul sade till Samuel, Jag har syndat: ty jag har överträtt HERRENS befallning, och dina ord: eftersom jag

fruktade *för* folket, och lydde deras röst.

25 Därför ber jag dig nu, förlåt min synd, och vänd tillbaka med mig, att jag må tillbe HERREN.

26 Och Samuel sade till Saul, Jag skall inte vända tillbaka med dig: ty du har förkastat HERRENS ord, och HERREN har förkastat dig från att vara kung över Israel.

27 Och när Samuel vände sig om för att gå iväg, grep han tag i kanten på hans mantel, och den revs sönder.

28 Och Samuel sade till honom, HERREN har i dag rivit av Israels kungarike ifrån dig, och har gett det åt en granne till dig, *som är* bättre än du.

29 Och Israels Styrka kommer också inte ljuga eller ändra sinne: ty han *är* inte en man, att han skulle ångra sig.

30 Då sade han, Jag har syndat: hedra mig *ändock* nu, jag ber dig, inför mitt folks äldste, och inför Israel, och vänd tillbaka med mig, att jag må tillbe HERREN din Gud.

31 Så Samuel vände tillbaka efter Saul; och Saul tillbad HERREN.

32 Sedan sade Samuel, Hämta ni hit Agag, amalekiternas kung, till mig. Och Agag kom till honom finkänsligt. Och Agag sade, Visst är dödens bitterhet förbi.

33 Och Samuel sade, Såsom ditt svärd har gjort kvinnor barnlösa, likaså skall din mor vara barnlös bland kvinnor. Och Samuel högg Agag i stycken inför HERREN i Gilgal.

34 Sedan for Samuel till Ramah; och Saul for upp till sitt hus till Sauls Gibeah.

35 Och Samuel kom inte mer för att se Saul intill hans dödsdag: dock sörjde Samuel över Saul: och HERREN ångrade sig att han hade gjort Saul till kung över Israel.

Kapitel 16

1 Och HERREN sade till Samuel, Hur länge ska du sörja över Saul, eftersom jag har förkastat honom från att regera över Israel? Fyll ditt horn med olja, och gå, jag kommer sända dig till Jesse, bethlehemiten: ty jag har skaffat mig en kung bland hans söner.

2 Och Samuel sade, Hur kan jag gå? Om Saul får höra *det*, kommer han döda mig. Och HERREN sade, Tag en kviga med dig, och säg, Jag har kommit för att offra åt HERREN.

3 Och kalla Jesse till offret, och jag kommer visa dig vad du skall göra: och du skall smörja åt mig *honom* som jag ska tala om för dig.

4 Och Samuel gjorde det som HERREN talade, och kom till Bethlehem. Och stadens äldste bävade vid hans ankomst, och sade, Kommer du *hit i fredligt syfte*?

5 Och han sade, *Ja*, fredligt: jag har kommit för att offra till HERREN: helga er, och kom med mig till offret. Och han helgade Jesse och hans söner, och kallade dem till offret.

6 Och det skedde, när de hade kommit, att han såg på Eliab, och sade, Sannerligen *står här* HERRENS smorde inför honom.

7 Men HERREN sade till Samuel, Se ej till hans utseende, eller till hans resliga gestalt; ty jag har förkastat honom: ty HERREN tittar inte såsom människan tittar; ty människan ser till det yttre, men HERREN ser till hjärtat.

8 Sedan kallade Jesse på Abinadab, och fick honom *att* gå fram inför Samuel.

Och han sade, Inte heller denne har HERREN utvalt.

9 Sedan fick Jesse Shammah att gå förbi. Och han sade, Ej heller denne har HERREN utvalt.

10 Åter, fick Jesse sju av sina söner att gå förbi inför Samuel. Och Samuel sade åt Jesse, HERREN har inte utvalt dessa.

11 Och Samuel sade till Jesse, Är alla *dina* barn här? Och han sade, Ännu återstår den yngste, och, se, han vaktar fåren. Och Samuel sade till Jesse, Sänd och hämta honom: ty vi skall inte sitta ner förrän han ska ha kommit hit.

12 Och han sände, och hämtade in honom. Han *var* nu rödkindad, och *hade* därtill ett vackert utseende, och *var* behaglig att titta på. Och HERREN sade, Stå upp, smörj honom: ty denne *är* han.

13 Då tog Samuel hornet med olja, och smorde honom mitt ibland hans bröder: och HERRENS Ande kom över David ifrån den dagen *och* framöver. Så Samuel stod upp, och for till Ramah.

14 Men HERRENS Ande vek av ifrån Saul, och en ond ande från HERREN besvärade honom.

15 Och Sauls tjänare sade till honom, Se nu, en ond ande från Gud ansätter dig.

16 Låt vår herre nu befalla dina tjänare, vilka nu befinner sig inför dig, att leta upp en man, som är en skicklig harpospelare: och det skall ske, när den onda anden från Gud kommer över dig, att han skall spela med sin hand, och du skall må bra igen.

17 Och Saul sade till sina tjänare, Skaffa mig nu en man som kan spela fint, och hämta honom till mig.

18 Då svarade en av tjänarna, och sade, Se, jag har sett en son till bethlehemiten Jesse, som är skicklig på att spela, och som är en mäktig tapper man, och en krigsman, och förståndig i saker, och en stilig person, och HERREN är med honom.

19 Därför skickade Saul sändebud till Jesse, och sade, Sänd mig din son David, som är med fåren.

20 Och Jesse tog en åsna lastad med bröd, och en flaska vin, och en killing, och sände det med sin son David till Saul.

21 Och David kom till Saul, och stod inför honom: och han älskade honom mycket; och han blev hans vapendragare.

22 Och Saul sände till Jesse, sägande, Låt David, jag ber dig, stå inför mig; ty han har funnit favör för mina ögon.

23 Och det skedde, när den onde anden från Gud kom över Saul, att David tog upp en harpa, och spelade med sin hand: så att Saul blev vederkvickt, och kände sig bra igen, och den onde anden vek av ifrån honom.

Kapitel 17

1 Nu samlade filisteerna ihop sina härar till strid, och var församlade vid Shochoh, som hör till Judah, och slog läger mellan Shochoh och Azekah, i Ephes-Dammim.

2 Och Saul och Israels män församlades, och slog läger vid dalen Elah, och skickade sig till strid emot filisteerna.

3 Och filisteerna stod på ett berg på ena sidan, och Israel stod på ett berg på andra sidan: och det var en dal mellan dem.

4 Och det gick ut en mästare ur filisteernas läger, vid namn Goliath, från Gath, vars kroppslängd var sex alnar och ett kvarter.

5 Och han hade en hjälm av mässing på sitt huvud, och han var rustad med en fjällpansarskjorta; och skjortans vikt var femtusen siklar mässing.

6 Och han hade skenor av mässing på sina ben, och en sköld av mässing mellan sina axlar.

7 Och skaftet på hans spjut var som en vävbom; och spjutspetsen vägde sexhundra siklar järn: och en sköldbärare gick framför honom.

8 Och han stod och ropade åt Israels härar, och sade till dem, Varför har ni kommit ut för att ställa upp er i stridsordning? Är inte jag en filisté, och ni Sauls tjänare? Välj ni ut en man åt er, och låt honom komma ner till mig.

9 Om han ska klara av att strida med mig, och att döda mig, då skall vi bli era tjänare: men om jag ska segra mot

honom, och döda honom, då skall ni bli våra tjänare, och tjäna oss.

10 Och filistén sade, Jag trotsar denna dag Israels härar; ge mig en man, att vi må strida med varandra.

11 När Saul och hela Israel hörde de orden från filistén, blev de bestörta, och väldigt rädda.

12 Nu *var* David sonen till den efratit från Bethlehem-Judah, vars namn *var* Jesse; och han hade åtta söner: och den mannen gick bland män *såsom* en gammal man under Sauls dagar.

13 Och Jesses tre äldsta söner for *och* följde Saul till striden: och namnen på hans tre söner som drog till striden *var* Eliab, den förstfödde, och näst efter honom Abinadab, och den tredje Shammah.

14 Och David *var* den yngste: och de tre äldsta följde Saul.

15 Men David for och återvände från Saul till att föda sin fars får i Bethlehem.

16 Och filistén närmade sig morgon och kväll, och visade sig *under* fyrtio dagar.

17 Och Jesse sade till sin son David, Tag nu åt dina bröder en efa av dessa rostade *ax*, och dessa tio limpor, och spring till lägret till dina bröder;

18 Och bär dessa tio ostar åt befälet över *deras* tusen, och se hur dina bröder har det, och tag *upp* deras pant.

19 Nu *var* Saul, och de, och alla Israels män, i dalen Elah, stridande emot filisteerna.

20 Och David steg upp tidigt på morgonen, och lämnade fåren åt en vaktare, och tog sakerna, och gav sig

av, såsom Jesse hade befallt honom; och han kom till diket, när hären var på väg ut till striden, och skrek för strid.

21 Ty Israel och filisteerna hade ställt upp sig i stridsordning, här mot här.

22 Och David lämnade sin last i handen på godsvakten, och sprang in i hären, och kom och hälsade sina bröder.

23 Och medan han talade med dem, se, *då* kom den mästaren upp, filistén från Gath, vid namn Goliath, från filisteernas härar, och talade samma ord *som tidigare*: och David hörde *dem*.

24 Och alla Israels män, när de såg den mannen, flydde från honom, och var mycket rädda.

25 Och Israels män sade, Har ni sett denne man som har kommit upp? Han har sannerligen kommit upp för att trotsa Israel: och det skall ske, *att* den man som dödar honom, honom skall kungen berika med stor rikedom, och kommer ge honom sin dotter, och göra hans faders hus fritt i Israel.

26 Och David talade till de män som stod vid honom, sägande, Vad skall bli gjort för den man som dödar denne filisté, och tar bort smäleken från Israel? Ty vem *är* denne oomskurne filisté, att han skulle trotsa den levande Gudens härar?

27 Och folket svarade honom sålunda, sägande, Så skall det göras åt den man som dödar honom.

28 Och Eliab, hans äldste bror, hörde när han talade till männen; och Eliabs ilska upptändes mot David, och han sade, Varför kom du ner hit? Och med vem har du lämnat de få fåren i vildmarken? Jag känner till din stolthet,

och ditt hjärtas ondska; ty du har kommit ner att du skulle beskåda striden.

29 Och David sade, Vad har jag gjort nu? *Finns det* inte en sak?

30 Och han vände sig om från honom mot en annan, och talade på samma vis: och folket svarade honom återigen såsom förr.

31 Och när de orden blev hörda som David talade, återberättade de *dem* inför Saul: och han sände efter honom.

32 Och David sade till Saul, Låt ingen mans hjärta försmäkta på grund av honom; din tjänare kommer gå och strida mot denne filisté.

33 Och Saul sade till David, Du förmår inte att träda fram mot denne filisté till att strida mot honom: ty du *är blott* en yngling, och han en krigsman *ända* från sin ungdom.

34 Och David sade till Saul, Din tjänare vaktade sin fars får, och det kom ett lejon, och en björn, och tog ett lamm ur hjorden:

35 Och jag gick ut efter honom, och slog honom, och räddade *det* ur hans mun: och när han reste sig upp mot mig, grep jag *honom* vid hans skägg, och slog honom, och dräpte honom.

36 Din tjänare dräpte både lejonet och björnen: och denne oomskurne filisté skall vara såsom en av dem, eftersom han har trotsat den levande Gudens härar.

37 David sade därtill, HERREN som räddade mig från lejonets tass, och från björnens ram, han kommer *också* rädda mig från denne filisténs hand. Och Saul

sade till David, Gå, och HERREN vare med dig.

38 Och Saul rustade David med sin rustning, och han satte en hjälm av mässing på hans huvud; *och* han rustade honom också med en pansarskjorta.

39 Och David omgjordade sig med sitt svärd på sin rustning, och han provade att gå; ty han hade inte provat på *det tidigare*. Och David sade till Saul, Jag kan inte gå med dessa; ty jag har inte provat *dem förr*. Och David tog av sig dem.

40 Och han tog sin stav i sin hand, och valde ut åt sig fem släta stenar ur bäcken, och lade dem i en herdeväska som han hade, ja i en portmonnä; och hans slunga *var* i hans hand: och han närmade sig filisté.

41 Och filisté gick framåt och närmade sig David; och mannen som bar på skölden *gick* framför honom.

42 Och när filisté tittade, och såg David, föraktade han honom: ty han *var blott* en yngling, och rödkindad, och *hade* ett vackert utseende.

43 Och filisté sade till David, Är jag en hund, att du kommer till mig med stavar? Och filisté förbannade David vid sina gudar.

44 Och filisté sade till David, Kom till mig, och jag skall ge ditt kött åt himlens fåglar, och åt fältets djur.

45 Då sade David åt filisté, Du kommer mot mig med ett svärd, och med ett spjut, och med en sköld: men jag kommer mot dig i härskarornas HERRES namn, Israels härars Gud, vilken du har trotsat.

46 Denna dag kommer HERREN utlämna dig i min hand; och jag kommer slå dig, och ta av ditt huvud från dig; och jag kommer denna dag ge filisteernas härs döda kroppar åt himlens fåglar, och åt jordens vilda djur; att hela jorden må veta att det finns en Gud i Israel.

47 Och hela denna församling skall veta att HERREN inte räddar med svärd eller spjut: ty striden *är* HERRENS, och han kommer ge er i våra händer.

48 Och det skedde, när filistén reste sig, och kom och närmade sig till att möta David, att David skyndade sig, och sprang emot hären för att möta filistén.

49 Och David stack *ner* sin hand i sin väska, och tog *upp* en sten därifrån, och slungade *iväg den*, och träffade filistén i hans panna, så att stenen trängde in i hans panna; och han föll *ner* till jorden på sitt ansikte.

50 Så David segrade över filistén med en slunga och med en sten, och slog filistén, och dräpte honom; men *det fanns* inget svärd i Davids hand.

51 Därför sprang David, och stod på filistén, och tog hans svärd, och drog ut det ur dess skida, och dräpte honom, och högg av hans huvud med det. Och när filisteerna såg *att* deras mästare var död, flydde de.

52 Och Israels och Judah män reste sig, och skrek, och jagade filisteerna, tills du kommer till dalen, och till Ekrons portar. Och de sårade av filisteerna föll ner vid vägen till Shaaraim, ända till Gath, och till Ekron.

53 Och Israels barn vände tillbaka ifrån att jaga efter filisteerna, och de plundrade deras tält.

54 Och David tog filisténs huvud, och hämtade det till Jerusalem; men hans rustning lade han i sitt tält.

55 Och när Saul såg David gå ut mot filistén, sade han till Abner, härens befälhavare, Abner, vems son *är* denne yngling? Och Abner sade, *Så sant som* din själ lever, O konung, vet jag inte.

56 Och kungen sade, Fråga du vems son grabben *är*.

57 Och när David återvände från slakten på filistén, tog Abner honom, och förde *fram* honom inför Saul med filisténs huvud i sin hand.

58 Och Saul sade till honom, Vems son *är* du, unge man? Och David svarade, *Jag är* din tjänare Jesses, bethlehemitens, son.

Kapitel 18

1 Och det inträffade, när han hade hört upp med att tala med Saul, att Jonathans själ knöts samman med Davids själ, och Jonathan älskade honom såsom sin egen själ.

2 Och Saul tog honom *till sig på* den dagen, och skulle inte längre låta honom gå hem till sin fars hus.

3 Då slöt Jonathan och David ett förbund, ty han älskade honom såsom sin egen själ.

4 Och Jonathan klädde av sig den dräkt som *han hade* på sig, och gav den åt David, och sina kläder, ända till sitt

svärd, och till sin båge, och till sin gördel.

5 Och David gick ut vart än Saul sände honom, *och* betedde sig vist: och Saul satte honom över krigsmännen, och han blev accepterad i allt folkets ögon, och också i Sauls tjänares ögon.

6 Och det inträffade medan de kom, när David hade återvänt från slakten på filistén, att kvinnorna kom ut ur alla Israels städer, sjungande och dansande, för att möta kung Saul, med tamburiner, med fröjd, och med *olika* musikinstrument.

7 Och kvinnorna svarade *varann* medan de spelade, och sade, Saul har dräpt sina tusentals, och David sina tiotusentals.

8 Och Saul blev väldigt vred, och det talet misshagade honom; och han sade, De har tillskrivit David tiotusentals, och åt mig har de *bara* tillskrivit tusentals: och *vad* mer kan han få annat än kungadömet?

9 Och Saul hade sitt öga på David från den dagen och framåt.

10 Och det inträffade nästa dag, att den onde anden från Gud kom över Saul, och han profeterade mitt i huset: och David spelade med sin hand, såsom tidigare: och ett spjut *var* i Sauls hand.

11 Och Saul kastade spjutet; ty han sade, Jag skall träffa David *med det* ända *in* till väggen. Och två gånger vände David undan ifrån hans närvaro.

12 Och Saul var rädd för David, eftersom HERREN var med honom, och hade gett sig av från Saul.

13 Därför avlägsnade Saul honom från sig, och gjorde honom till sitt befäl

över tusen; och han drog ut och kom in inför folket.

14 Och David betedde sig vist på alla sina vägar; och HERREN *var* med honom.

15 När Saul därför såg att han betedde sig väldigt klokt, var han rädd för honom.

16 Men hela Israel och Judah älskade David, ty han gick ut och kom in inför dem.

17 Och Saul sade till David, Se min äldsta dotter Merab, henne kommer jag ge dig till hustru: var du bara tapper för mig, och strid HERRENS strider. Ty Saul sade, Låt inte min hand komma vid honom, utan låt filisteernas hand komma vid honom.

18 Och David sade till Saul, Vem är jag? Och vad *är* mitt liv, *eller* min fars familj i Israel, att jag skulle bli kungens svärson?

19 Men det inträffade vid den tid då Sauls dotter Merab skulle ha blivit given åt David, att hon *istället* blev given åt meholathiten Adriel till hustru.

20 Och Michal, Sauls dotter, älskade David: och de berättade *detta* för Saul, och detta ting behagade honom.

21 Och Saul sade, Jag kommer ge honom henne, att hon må bli en snara för honom, och att filisteernas hand må komma mot honom. Därför sade Saul till David, Du skall denna dag bli min svärson genom *den ena av* de två.

22 Och Saul befallde sina tjänare, *sägande*, Samtala med David i hemlighet, och säg, Se, kungen har behag till dig, och alla hans tjänare

älskar dig: *så* bli nu därför kungens svärson.

23 Och Sauls tjänare talade de orden för Davids öron. Och David sade, Förefaller det *vara en ringa sak* för er att bli kungens svärson, då jag *är* en fattig man, och ringa ansedd?

24 Och Sauls tjänare berättade för honom, sägande, Så sade David.

25 Och Saul sade, Så här skall ni säga till David, Kungen önskar inte någon brudgåva, förutom etthundra förhudar från filisteerna, för att få hämnd på kungens fiender. Men Saul tänkte att få David *att* falla för filisteernas hand.

26 Och när hans tjänare berättade dessa ord för David, behagade det David väl att bli kungens svärson: och de dagarna hade *ännu* inte gått ut.

27 Därför stod David upp och for, han och hans män, och dräpte av filisteerna tvåhundra män; och David hämtade deras förhudar, och de gav dem åt kungen i fullt antal, att han skulle bli kungens svärson. Och Saul gav honom sin dotter Michal till hustru.

28 Och Saul såg och visste att HERREN *var* med David, och *att* Michal, Sauls dotter, älskade honom.

29 Och Saul blev än mer rädd för David; och Saul blev Davids ständiga fiende.

30 Sedan drog filisteernas furstar ut: och det skedde, efter *att* de *hade* dragit ut, *att* David betedde sig mer klokt än alla Sauls tjänare; så att hans namn blev mycket aktat.

Kapitel 19

1 Och Saul talade till sin son Jonathan, och till alla sina tjänare, att de skulle döda David.

2 Men Sauls son Jonathan tyckte om David väldigt mycket: och Jonathan berättade *det* för David, sägande, Saul, min far, söker att döda dig: *så* var nu därför på din vakt, jag ber dig, intill morgonen, och håll dig på en hemlig *plats*, och göm dig:

3 Och jag kommer gå ut och stå bredvid min far *ute* på fältet där du *är*, och jag skall tala med min far om dig; och vad jag ser, det kommer jag berätta för dig.

4 Och Jonathan talade väl om David för sin far Saul, och sade till honom, Låt inte kungen synda mot sin tjänare, mot David; eftersom han inte har syndat mot dig, och eftersom hans gärningar *har varit* väldigt bra för dig:

5 Ty han satte sitt liv i sin hand, och dräpte filistén, och HERREN utförde en stor frälsning för hela Israel: du såg *den*, och gladde dig: varför ska du då synda mot oskyldigt blod, *genom* att dräpa David utan sak?

6 Och Saul lyssnade till Jonathans röst: och Saul svor, *Så sant som* HERREN lever, skall han inte bli dräpt.

7 Och Jonathan kallade efter David, och Jonathan berättade alla de tingen för honom. Och Jonathan förde David till Saul, och han var i hans närvaro, såsom tidigare.

8 Och det blev krig igen: och David drog ut, och stred mot filisteerna, och

dräpte dem i en stor slakt; och de flydde från honom.

9 Och den onde anden från HERREN var på Saul, medan han satt i sitt hus med sitt spjut i sin hand: och David spelade med *sin* hand.

10 Och Saul sökte att spetsa David med spjutet ända *in* till väggen; men han vek undan ifrån Sauls närvaro, och han stötte in spjutet i väggen: och David flydde, och kom undan den natten.

11 Saul skickade också bud till Davids hus, för att vakta på honom, och för att dräpa honom på morgonen: och Michal, Davids hustru, talade om *det* för honom, sägande, Om du inte ska rädda ditt liv i natt, skall du bli dräpt i morgon.

12 Så Michal släppte ner David genom ett fönster: och han gav sig av, och flydde, och kom undan.

13 Och Michal tog ett beläte, och lade *det* i sängen, och satte en kudde *gjord* av *gethår* för dess huvudstöd, och täckte över *det* med ett täcke.

14 Och när Saul sände bud för att ta David, sade hon, Han *är* sjuk.

15 Och Saul sände buden *igen* för att se på David, sägande, För upp honom i sängen *hit* till mig, att jag må dräpa honom.

16 Och när buden hade kommit in, se, *där var* ett beläte i sängen, med en kudde av *gethår* för dess huvudstöd.

17 Och Saul sade till Michal, Varför har du bedragit mig så, och sänt iväg min fiende, så att han har flytt undan? Och Michal svarade Saul, Han sade till mig, Låt mig ge mig av; varför skulle jag *behöva* döda dig?

18 Så David flydde, och kom undan, och kom till Samuel till Ramah, och berättade för honom allt som Saul hade gjort mot honom. Och han och Samuel for och vistades i Naioth.

19 Och det blev berättat för Saul, sägande, Se, David *är* i Naioth i Ramah.

20 Och Saul sände bud för att ta David: och när de såg skaran av profeterna profeterande, och Samuel stående *som* tillsatt över dem, kom Guds Ande över Sauls bud, och också de profeterade.

21 Och när detta blev berättat för Saul, sände han andra bud, och de profeterade likaså. Och Saul sände återigen bud *för* tredje gången, och också de profeterade.

22 Sedan for också han till Ramah, och kom till en stor brunn som *finns* i Sechu: och han frågade och sade, Var *är* Samuel och David? Och någon sade, Se, *de är* i Naioth i Ramah.

23 Och han for dit till Naioth i Ramah: och Guds Ande kom också över honom, och han gick vidare, och profeterade, tills han kom till Naioth i Ramah.

24 Och han tog också av sig sina kläder, och profeterade likaså inför Samuel, och låg ner naken hela den dagen och hela den natten. Därför säger de, *Är* också Saul bland profeterna?

Kapitel 20

1 Och David flydde från Naioth i Ramah, och kom och sade inför Jonathan, Vad har jag gjort? Vilken *är*

min missgärning? Och vilken *är* min synd inför din far, att han söker mitt liv?

2 Och han sade till honom, Gud förbjude; du skall inte dö: se, min far skall inte göra något varken stort eller litet, utan att han skall visa det för mig: och varför skulle min far dölja denna sak från mig? *Nej, det är inte så.*

3 Och David svor ytterligare, och sade, Visst vet din far att jag har funnit nåd för dina ögon; och han säger, Låt inte Jonathan få reda på detta, att han inte blir bedrövad: men sannerligen, *så sant som HERREN lever, och så sant din själ lever, är det* blott ett steg mellan mig och döden.

4 Då sade Jonathan till David, Vad än din själ önskar, ja *det* kommer jag göra för dig.

5 Och David sade till Jonathan, Se, i morgon *är det* nymånad, och jag skulle ju *egentligen* inte utebli från att sitta till bords med kungen: men låt mig gå, att jag må gömma mig *ute* på fältet alltintill kvällen *på tredje dagen.*

6 Om din far ska sakna mig alls, säg då, David bad enträget om *tillåtelse* från mig att han kunde springa *iväg* till sin stad Bethlehem: ty där *sker* ett årligt offer för hela familjen.

7 Ifall han ska säga så, Bra; *då* skall din tjänare erhålla frid: men om han ska bli väldigt arg, var *då* säker på att ondska är bestämt av honom.

8 Därför skall du handla snällt mot din tjänare; ty du har fört din tjänare in i ett HERRENS förbund med dig: ändock, om det ska finnas missgärning i mig,

dröp mig *då* du själv; ty varför skulle du hämta mig till din far?

9 Och Jonathan sade, Bort det ifrån dig: ty om jag visste säkert att ondska var bestämt av min far att komma över dig, skulle jag då inte berätta det för dig?

10 Då sade David till Jonathan, Vem skall berätta för mig? Eller tänk *om* din far ska svara dig hårt?

11 Och Jonathan sade till David, Kom, och låt oss gå ut på fältet. Och de gick ut på fältet båda två.

12 Och Jonathan sade till David, O HERRE Israels Gud, när jag har hört min far om i morgon *vid* någon tid, *eller på* tredje dagen, och, se, *om det är* gott för David, och jag då inte ska sända till dig, och visa det för dig;

13 Må *då* HERREN göra så och mycket mer mot Jonathan: men om det ska behaga min far *att göra* dig ont, då kommer jag uppenbara det för dig, och skicka iväg dig, att du må gå i frid: och må HERREN vara med dig, liksom han har varit med min far.

14 Och du skall inte endast medan jag ännu lever visa mig HERRENS godhet, att jag inte ska dö:

15 Utan du skall *också* inte hugga av din godhet från mitt hus för evigt: nej, inte *då* när HERREN har huggit av Davids fiender, var och en, ifrån jordens yta.

16 Så Jonathan slöt *ett förbund* med Davids hus, *sägande*, Ja låt HERREN utkräva *det* från Davids fienders hand.

17 Och Jonathan fick David att återigen svära, eftersom han älskade honom: ty han älskade honom såsom han älskade sin egen själ.

18 Sedan sade Jonathan till David, I morgon *är det* nymånad: och du kommer saknas, ty din sittplats kommer vara tom.

19 Och *när* du har väntat *i* tre dagar, skall du *då* fara ner kvickt, och komma till platsen där du gömde dig *förut* när den saken ägde rum, och skall stanna vid Ezelstenen.

20 Och jag kommer skjuta tre pilar vid sidan *om den*, såsom att jag sköt mot ett mål.

21 Och, se, jag kommer sända *ut* en pojke, *sägande*, Gå *och* leta upp pilarna. Och om jag uttryckligen ska säga åt pojken, Se, pilarna *finns* på denna sida om dig, tag dem; kom du *fram* då: ty *då råder* fred för dig, och ingen fara; *så sant* HERREN lever.

22 Men om jag ska säga så här åt den unge mannen, Se, pilarna *finns* bortom dig; gå *då* din väg: ty HERREN har sänt iväg dig.

23 Och *beträffande* den saken som du och jag har talat om, se, HERREN *vare* mellan dig och mig för evigt.

24 Så David gömde sig *ute* på fältet: och när nymånaden var inne, satte sig kungen ner för att äta mat.

25 Och kungen satt på sin plats, såsom vid andra tillfällen, *ja* på en sittplats vid väggen: och Jonathan reste sig upp, och Abner satt vid Sauls sida, och Davids plats var tom.

26 Dock sade Saul inte något *under* den dagen: ty han tänkte, Något har hänt honom, han *är* inte ren; säkert *är* han inte ren.

27 Och det inträffade nästa dag, *som* var månadens andra *dag*, att Davids

plats stod tom: och Saul sade åt sin son Jonathan, Varför kommer inte Jesses son till bords, varken i går, eller i dag?

28 Och Jonathan svarade Saul, David bad mig enträget om *lov att fara* till Bethlehem:

29 Och han sade, Låt mig fara, jag ber dig; ty vår familj håller en offerhögtid i staden; och min bror, han har befallt mig *att komma dit*: och nu, om jag har funnit favör för dina ögon, låt mig få komma iväg, jag ber dig, och träffa mina bröder. Därför kommer han inte till kungens bord.

30 Då upptändes Sauls vrede mot Jonathan, och han sade till honom, Du vrånga och upproriska *kvinnas* son, *tror du* inte jag vet att du har valt Jesses son till din egen förvirring, och till din mors nakenhets förvirring?

31 Ty så länge som Jesses son lever på jorden, skall inte du bli befäst, *och* inte heller ditt kungadöme. Sänd nu därför och hämta *hit* honom till mig, ty han skall sannerligen dö.

32 Och Jonathan svarade sin far Saul, och sade till honom, Varför skall han bli dräpt? Vad har han gjort?

33 Och Saul kastade ett spjut mot honom för att träffa honom: varigenom Jonathan *nu* visste att det var bestämt av hans far att dräpa David.

34 Så Jonathan stod upp från bordet i häftig vrede, och åt inte någon mat *under* månadens andra dag: ty han var bedrövad för Davids skull, eftersom hans far hade skämt ut honom.

35 Och det inträffade på morgonen, att Jonathan gick ut på fältet vid den

bestämda tid *som bestämdes* med David, och en liten pojke med honom.
36 Och han sade åt sin pojke, Spring, leta nu upp de pilar som jag ska skjuta. Och medan pojken sprang, sköt han en pil bortanför honom.
37 Och när pojken hade kommit till den pilens ställe som Jonathan hade skjutit, ropade Jonathan efter pojken, och sade, Är inte pilen bortanför dig?
38 Och Jonathan ropade efter pojken, Snabba på, skynda dig, dröj inte kvar. Och Jonathans pojke samlade upp pilarna, och kom *tillbaka* till sin mästare.
39 Men pojken förstod inte något: bara Jonathan och David kände till *denna* sak.
40 Och Jonathan gav sina vapen till sin pojke, och sade till honom, Gå, bär *med dig dem* till staden.
41 Och så snart pojken hade gått, stod David upp från *ett ställe* mot söder, och föll till marken på sitt ansikte, och böjde sig ner tre gånger: och de kysste varann, och grät tillsammans, tills David överskred.
42 Och Jonathan sade till David, Gå i frid, ty vi har båda två svurit i HERRENS namn, sägande, HERREN vare mellan mig och dig, och mellan min säd och din säd för evigt. Och han stod upp och gav sig av: och Jonathan gick in till staden.

Kapitel 21

1 Sedan kom David till Nob till prästen Ahimelech: och Ahimelech blev rädd

när han träffade David, och sade till honom, Varför *är* du ensam, och *har* ingen man med dig?

2 Och David sade till prästen Ahimelech, Kungen har befallt mig ett ärende, och har sagt åt mig, Låt ingen man få veta någonting om det ärendet som jag sänder dig på, och vad jag har befallt dig: och jag har förordnat *mina* tjänare till det och det stället.

3 Vad finns nu därför under din hand? Ge *mig* fem brödlimpor i min hand, eller det som finns.

4 Och prästen svarade David, och sade, *Det finns* inte något vanligt bröd under min hand, men det finns helgat bröd; om de unga männen i varje fall har avhållit sig från kvinnor.

5 Och David svarade prästen, och sade till honom, Sannerligen *har* kvinnor hållits borta från oss omkring dessa tre dagar, alltsedan jag for ut, och de unga männens kärll är heliga, och *brödet är* på sätt och vis vanligt, ja, fastän det denna dag blev helgat i kärlet.

6 Så prästen gav honom helgat *bröd*: ty det fanns inget *annat* bröd där förutom skådebröden, som blev tagna från inför HERREN, för att *istället* sätta ut varmt bröd på den dagen när de *andra* blev borttagna.

7 Nu *var* en viss man där den dagen tillhörande Sauls tjänare, kvarhållen inför HERREN; och hans namn *var* Doeg, en edomit, den främste av de herdar som *hörde* till Saul.

8 Och David sade till Ahimelech, Och finns det inte här spjut eller svärd under din hand? Ty jag har varken hämtat med mig mitt svärd eller mina vapen,

eftersom kungens ärende krävde skyndsamhet.

9 Och prästen sade, *Jo*, filistén Goliaths svärd, vilken du dräpte i Elahs dal, se, det *finns här* inlindat i ett tyg bakom efoden: om du vill ta det, tag *det*: ty *det finns* inget annat än det här. Och David sade, Inget *annat är* det likt; ge mig det.

10 Och David stod upp, och flydde den dagen av fruktan för Saul, och for till Gaths kung Achish.

11 Och Achish tjänare sade till honom, *Är* inte denne David, landets kung? Sjöng de inte om honom till varandra under danser, sägande, Saul har dräpt sina tusentals, och David sina tiotusentals?

12 Och David lade dessa ord på sitt hjärta, och var väldigt rädd för Achish, Gaths kung.

13 Och han förändrade sitt beteende inför dem, och låtsades vara galen i deras händer, och krefsade på portens dörrar, och lät sitt spott falla ner över sitt skägg.

14 Då sade Achish åt sina tjänare, Se, ni ser *att* mannen är galen: varför har ni *då* hämtat honom till mig?

15 Skulle jag lida brist på galningar, att ni har hämtat *hit* den här *killen* till att spela galen inför mig? Skall denne *gosse* komma in i mitt hus?

Kapitel 22

1 Följaktligen gav sig David av därifrån, och flydde till grottan Adullam: och när hans bröder och hela

hans fars hus hörde *det*, for de ner dit till honom.

2 Och var och en *som var* i trångmål, och var och en *som var* skuldsatt, och var och en *som var* missnöjd, samlade sig till honom; och han blev ledare över dem: och där var med honom runt fyrahundra män.

3 Och David for därifrån till Moabs Mizpeh: och han sade till Moabs kung, Låt min far och min mor, jag ber dig, komma ut, *och vara* hos er, tills jag ska få veta vad Gud skall göra för mig.

4 Och han förde *fram* dem inför Moabs kung: och de bodde hos honom under hela den tid som David befann sig i fästet.

5 Och profeten Gad sade till David, Stanna inte i fästet; dra iväg, och tag dig in i Judah land. Då gav sig David av, och kom in till Harethskogen.

6 När Saul fick höra att David hade blivit upptäckt, och de männen som *var* med honom, (nu uppehöll sig Saul i Gibeah, under ett träd i Ramah, havande sitt spjut i sin hand, och alla sina tjänare stående omkring sig;)

7 Då sade Saul åt sina tjänare som stod runt honom, Hör nu, ni benjaminiter; skall Jesses son ge var och en av er fält och vingårdar, *och* göra er alla till befäl över tusentals, och befäl över hundratal;

8 Att ni alla har konspirerat mot mig, och *det finns* ingen som visar för mig att min son har slutit en pakt med Jesses son, och *det finns* ingen av er som är sorgsen för min skull, eller visar för mig att min son har eggat upp min

tjänare emot mig, till att lurpassa *mot mig*, såsom *sker* denna dag?

9 Då svarade edomiten Doeg, som var satt över Sauls tjänare, och sade, Jag såg Jesses son kommande till Nob, till Ahimelech, Ahitubs son.

10 Och han frågade HERREN för honom, och gav honom reskost, och gav honom filistén Goliaths svärd.

11 Då sände kungen till att kalla efter prästen Ahimelech, Ahitubs son, och hela hans fars hus, de präster som *var* i Nob: och de kom allihopa till kungen.

12 Och Saul sade, Hör nu på, du Ahitubs son. Och han svarade, Här *är* jag, min herre.

13 Och Saul sade till honom, Varför har ni konspirerat mot mig, du och Jesses son, i det att du har gett honom bröd, och ett svärd, och har frågat Gud för honom, att han skulle resa sig mot mig, till att ligga i försåt, såsom *sker* denna dag?

14 Då svarade Ahimelech kungen, och sade, Och vem *är så* trogen bland alla dina tjänare som David, vilken är kungens svärson, och drar ut efter din befallning, och är aktad i ditt hus?

15 Började jag då *nu* att fråga Gud för honom? Vare det långt ifrån mig: låt inte kungen tillräkna *något sådant* ting till sin tjänare, *eller* till hela min fars hus: ty din tjänare visste inget om allt detta, *varken* mindre eller mer.

16 Och kungen sade, Du skall sannerligen dö, Ahimelech, du, och hela din fars hus.

17 Och kungen sade till fotsoldaterna som stod runt honom, Vänd er, och dröp HERRENS präster; eftersom deras

hand också *är* med David, och eftersom de visste när han flydde, och avslöjade det inte för mig. Men kungens tjänare ville inte räcka ut sin hand till att falla över HERRENS präster.

18 Och kungen sade till Doeg, Vänd dig du, och fall över prästerna. Och edomiten Doeg vände sig, och han föll över prästerna, och dräpte på den dagen åttiofem personer som bar linne-efod.

19 Och Nob, prästernas stad, slog han med svärdsegg, både män och kvinnor, barn och dibarn, och oxar, och åsnor, och får, med svärdets egg.

20 Och en av Ahimelechs söner, Ahitubs son, vid namn Abiathar, undkom, och flydde efter David.

21 Och Abiathar tillkännagav för David att Saul hade dräpt HERRENS präster.

22 Och David sade till Abiathar, jag visste *det på* den dagen, när edomiten Doeg *var* där, att han säkert skulle berätta *allt* för Saul: jag har föranlett *döden* för alla personer tillhörande din fars hus.

23 Stanna du hos mig, frukta inte: ty han som söker mitt liv söker ditt liv: men hos mig *skall* du *vara* under skydd.

Kapitel 23

1 Sedan berättade de för David, sägande, Se filisteerna strider mot Keilah, och de plundrar tröskplatserna.

2 Därför frågade David hos HERREN, sägande, Skall jag gå och slå dessa filisteer? Och HERREN sade till David,

Gå, och slå filisteerna, och rädda Keilah.

3 Och Davids män sade till honom, Se, vi är rädda här i Judah: hur mycket mer då ifall vi skulle komma till Keilah mot filisteernas härar?

4 Då frågade David återigen hos HERREN. Och HERREN svarade honom och sade, Stå upp, drag ner till Keilah; ty jag kommer ge filisteerna i din hand.

5 Så David och hans män for till Keilah, och stred mot filisteerna, och förde bort deras boskap, och slog dem i en stor slakt. Så David räddade Keilahs invånare.

6 Och det inträffade, när Abiathar, Ahimelechs son, flydde till David till Keilah, *att* han kom ner *med* en efod i sin hand.

7 Och det blev berättat för Saul att David hade kommit till Keilah. Och Saul sade, Gud har gett honom i min hand; ty han är instängd, genom att gå in till en stad som har portar och bommar.

8 Och Saul kallade samman allt folket till krig, till att dra ner till Keilah, till att belägra David och hans män.

9 Och David visste att Saul i hemlighet planerade ondska mot honom; och han sade till prästen Abiathar, Hämta hit efoden.

10 Sedan sade David, O HERRE Israels Gud, din tjänare har bestämt hört att Saul söker att komma till Keilah, för att förgöra staden för min skull.

11 Kommer Keilahs män utlämna mig in i hans hand? Kommer Saul komma ner, såsom din tjänare har hört? O

HERRE Israels Gud, jag ber dig, låt din tjänare få veta. Och HERREN sade, Han kommer komma ner.

12 Då sade David, Kommer Keilahs män utlämna mig och mina män in i Sauls hand? Och HERREN sade, De kommer utlämna *dig*.

13 Då reste sig David och hans män, *vilka var* runt sexhundra, och gav sig av från Keilah, och for varhelst de kunde fara. Och det blev berättat för Saul att David hade flytt från Keilah; och han avstod från att dra ut.

14 Och David uppehöll sig i fästen i vildmarken, och stannade *uppe* på ett berg i Zifs vildmark. Och Saul sökte honom varje dag, men Gud gav honom inte i hans hand.

15 Och David såg att Saul hade kommit ut för att söka *att ta* hans liv: och David *befann sig* i Zifs vildmark i en skog.

16 Och Jonathan, Sauls son, stod upp, och for till David in till skogen, och styrkte hans hand i Gud.

17 Och han sade till honom, Frukta inte: ty min far Sauls hand skall inte finna dig; och du skall bli kung över Israel, och jag skall vara näst efter dig; och detta vet också min far Saul.

18 Och de två slöt ett förbund inför HERREN: och David stannade i skogen, och Jonathan for till sitt hus.

19 Sedan kom zifiterna upp till Saul till Gibeah, sägande, Gömmer sig inte David hos oss i fästen i skogen, *uppe* på höjden Hachilah, som *ligger* söder om Jeshimon?

20 Därför nu, O konung, kom ner enligt hela din själs begär att komma ner; och

vår del *skall vara* att överlämna honom i kungens hand.

21 Och Saul sade, Välsignade *vare* ni av HERREN; ty ni har förbarmat er över mig.

22 *Så* gå, jag ber er, *och* förbered ytterligare, och tag reda på och iaktta hans ställe var hans tillhåll är, *och* vem *som* har sett honom där: ty det har blivit berättat för mig *att* han handlar väldigt slugt.

23 Iaktta därför, och skaffa kännedom om alla lurplatser där han gömmer sig, och kom ni tillbaka till mig med säker *underrättelse*, och jag skall gå med er: och det skall ske, ifall han är i landet, att jag kommer söka upp honom alltigenom Judahs tusental.

24 Och de stod upp, och for till Zif före Saul: men David och hans män *befann sig* i Maons vildmark, på slätten söder om Jeshimon.

25 Också Saul och hans män for för att söka *efter honom*. Och de berättade *detta* för David: därför gick han ner in i en klippa, och stannade i Maons vildmark. Och när Saul fick höra *det*, jagade han efter David i Maons vildmark.

26 Och Saul gick på denna sidan av berget, och David och hans män på den *andra* sidan av berget: och David skyndade för att komma undan i fruktan för Saul; ty Saul och hans män omringade David och hans män runtom för att få fatt i dem.

27 Men det kom en budbärare till Saul, sägande, Skynda dig, och kom; ty filisteerna har invaderat landet.

28 Därför vände Saul tillbaka från att jaga efter David, och drog *iväg* mot filisteerna *istället*: därför kallade de den platsen för Sela-Hammahlekoth.

29 Och David drog upp därifrån, och uppehöll sig i fästen i En-Gedi.

Kapitel 24

1 Och det inträffade, när Saul hade återvänt från att förfölja filisteerna, att det blev berättat för honom, sägande, Se, David *befinner sig* i En-Gedis ödemark.

2 Dåg tog Saul tretusen utvalda män ifrån hela Israel, och drog ut för att söka *efter* David och hans män *uppe* på vildgetternas klippor.

3 Och han kom till fårhyddorna vid vägen, där *det fanns* en grotta; och Saul gick in för att täcka sina fötter: och David och hans män var kvar på sidorna av grottan.

4 Och Davids män sade till honom, Se den dag om vilken HERREN sade till mig, Se, jag kommer ge din fiende i din hand, att du må göra med honom såsom du skall finna vara gott. Sedan stod David upp, och skar i hemlighet av fliken på Sauls dräkt.

5 Och det inträffade efteråt, att Davids hjärta slog honom, eftersom han hade skurit av Sauls flik.

6 Och han sade till sina män, HERREN förbjude att jag skulle göra detta ting mot min mästare, HERRENS smorde, att räcka ut min hand mot honom, då han *är* HERRENS smorde.

7 Så David hejdade sina tjänare med dessa ord, och tillät dem inte att resa sig mot Saul. Utan Saul stod upp från grottan, och for vidare *på sin väg*.

8 Därefter stod också David upp, och gick ut ur grottan, och ropade efter Saul, sägande, Min herre konungen. Och när Saul såg sig om, böjde David sig ner med sitt ansikte mot jorden, och bugade sig.

9 Och David sade till Saul, Varför lyssnar du till mäns ord, sägande, Se, David söker din ofärd?

10 Se, denna dag har dina ögon sett hurusom HERREN i dag hade överlämnat dig i min hand *inne* i grottan: och *somliga* uppmanade mig att döda dig: men *mitt öga* skonade dig; och jag sade, Jag skall inte räcka ut min hand mot min herre; ty han *är* HERRENS smorde.

11 Därtill, min fader, se, ja, se fliken från din dräkt i min hand: ty i *det* att jag skar av fliken på din dräkt, och inte dödade dig, *skall* du veta och se att *det* varken *finns* ondska eller överträdelse i min hand, och jag har inte syndat mot dig; ändock jagar du *efter* min själ för att ta den.

12 HERREN *ska* döma mellan mig och dig, och HERREN *ska* hämnas mig på dig: men min hand skall inte komma på dig.

13 Såsom de gamles ordspråk säger, Ondska går ut från de onda: men min hand skall inte komma på dig.

14 Efter vem har Israels kung dragit ut? Efter vem jagar du? Efter en död hund, efter en loppa.

15 HERREN vare därför domare, och *ska* döma mellan mig och dig, och *ska* se, och plädera för min sak, och undsätta mig ur din hand.

16 Och det inträffade, när David hade slutat att tala dessa ord till Saul, att Saul sade, Är denna din röst, min son David? Och Saul höjde sin röst, och grät.

17 Och han sade till David, Du *är* mer rättfärdig än jag: ty du har lönat mig *med* gott, medan jag har lönat dig *med* ont.

18 Och du har visat denna dag hur du har handlat gott mot mig: att när HERREN då hade överlämnat mig i din hand, dödade du mig inte.

19 Ty om en man ska finna sin fiende, kommer han *då* låta honom gå iväg välbehållen? Därför *ska* HERREN löna dig *med* gott för det *som* du har gjort mot mig denna dag.

20 Och nu, se, jag vet *mycket* väl att du sannerligen skall bli kung, och att Israels kungadöme skall befästas i din hand.

21 Svär nu därför till mig vid HERREN, att du inte kommer hugga av min säd efter mig, och att du inte kommer förgöra mitt namn från min fars hus.

22 Och David svor Saul. Och Saul gick hem; men David och hans män tog sig upp till fästet.

Kapitel 25

1 Och Samuel dog; och alla israeliter församlades, och sörjde honom, och begravde honom i hans hus i Ramah.

Och David stod upp, och gick ner till Parans ödemark.

2 Och *det fanns* en man i Maon, vars ägodelar *var* i Carmel; och mannen *var* väldigt mäktig, och han hade tretusen får, och ettusen getter: och han höll på med att klippa sina får i Carmel.

3 Nu *var* mannens namn Nabal; och hans hustrus namn *var* Abigail: och *hon var* en kvinna med ett gott förstånd, och med ett vackert utseende: men mannen *var* bufflig och ond i sina gärningar; och han tillhörde Calebs hus.

4 Och David fick höra i ödemarken att Nabal klippte sina får.

5 Och David sände ut tio unga män, och David sade till de unga männen, Tag er upp till Carmel, och gå till Nabal, och hälsa honom i mitt namn:

6 Och så här skall ni säga till honom lever *i välstånd*, Frid *vare* både med dig, och frid *vare* med ditt hus, och frid *vare* med allt som du har.

7 Och nu har jag hört att du har klippare: dina herdar var nu med oss, vi gjorde dem ingen skada, inte heller saknades dem något, *under* hela den tid *då* de var i Carmel.

8 Fråga dina unga män, och de kommer berätta för dig. Låt därför de unga männen finna favör för dina ögon: ty vi kommer på en god dag: ge, jag ber dig, åt dina tjänare, och åt din son David, vad än som du har till hands.

9 Och när Davids unga män kom, talade de till Nabal efter alla de orden i Davids namn, och upphörde.

10 Och Nabal svarade Davids tjänare, och sade, Vem *är* David? Och vem *är* Jesses son? Det finns många tjänare

nuförtiden som var man bryter sig loss från sin mästare.

11 Skulle jag då ta mitt bröd, och mitt vatten, och mitt kött som jag har dödat för mina klippare, och ge *detta* åt män, som jag inte vet varifrån de *kommer*?

12 Så Davids unga män vände om till sin väg, och for tillbaka, och kom och berättade alla dessa ord för honom.

13 Och David sade till sina män, Spänn ni var man på sig sitt svärd. Och de spände var man på sig sitt svärd; och också David spände på sig sitt svärd: och det for upp runt fyrahundra män efter David; och tvåhundra stannade kvar vid sakerna.

14 Men en av de unga männen berättade för Abigail, Nabals hustru, sägande, Se, David sände budbärare ifrån vildmarken för att hälsa vår mästare; och han skällde ut dem.

15 Men de männen *var* väldigt goda mot oss, och vi skadades inte, inte heller saknades något för oss, så länge som vi var tillsammans med dem, när vi var *ute* på fälten:

16 De var en mur för oss både om natten och dagen, *under* hela den tid *då* vi var med dem vaktande fåren.

17 Vet nu därför och tänk efter vad du skall göra; ty ondska är bestämt mot vår mästare, och mot hela hans hushåll: ty han *är* en *sådan* Belials son, att *en man* inte kan tala med honom.

18 Då skyndade sig Abigail, och tog tvåhundra brödlimpor, och två vinflaskor, och fem tillredda får, och fem mått rostade *ax*, och etthundra russinklasar, och tvåhundra fikonkakor, och lade *dem* på åsnor.

19 Och hon sade åt sina tjänare, Gå före mig; se, jag kommer efter er. Men hon berättade inte *detta* för sin make Nabal.

20 Och det skedde *så, medan* hon red på åsnan, att hon kom ner vid bergets förtäckta *del*, och, se, David och hans män kom ner mot henne; och hon mötte dem.

21 Nu hade David sagt, Sannerligen har jag förgäves vaktat allt som denne *gubbe* har i vildmarken, så att inget saknades av allt *det* som *hörde* till honom: och han har lönat mig *med* ont för gott.

22 Må Gud göra så och också *än* mer för Davids fiender, ifall jag vid morgonljuset ska ha lämnat kvar något av allt som *hör* till honom som pissar mot väggen.

23 Och när Abigail såg David, skyndade hon sig, och steg ner från åsnan, och föll ner på sitt ansikte inför David, och bugade sig mot marken,

24 Och föll ner för hans fötter, och sade, På mig, min herre, *låt denna* missgärning *vila på* mig: och låt din tjänarinna, jag ber dig, få tala inför dig, och hör på din tjänarinnas ord.

25 Låt inte min herre, jag ber dig, ge akt på denne Belials man, *ja* Nabal: ty som hans namn *är*, så *är* han; Nabal är hans namn, och dårskap *finns* hos honom: men jag din tjänarinna såg inte min herres unga män, vilka du sände.

26 Därför nu, min herre, *så sant som* HERREN lever, och *så sant som* din själ lever, eftersom HERREN har hindrat dig från att komma *och utgjuta* blod, och från att ta ut hämnd åt dig själv med din egen hand, låt nu dina

fiender, och de som söker ondska åt min herre, bli som Nabal.

27 Och nu, denna välsignelse som din tjänarinna har kommit med åt min herre, ja låt den bli given åt de unga männen som följer min herre.

28 Jag ber dig, förlåt din tjänarinnas överträdelse: ty HERREN kommer sannerligen göra min herre ett fast hus; ty min herre strider HERRENS strider, och ondska har inte blivit funnet i dig *under alla* dina dagar.

29 Ändå har en man uppstått för att jaga dig, och för att söka din själ: men min herres själ skall vara inknuten i livets knyte hos HERREN din Gud; och dina fienders själar, dem skall han slunga ut, *såsom* mitt ifrån en slunga.

30 Och det skall ske, när HERREN skall ha gjort åt min herre enligt allt det goda som han har talat angående dig, och skall ha tillsatt dig *som* regent över Israel;

31 Att detta inte skall bli till någon grämelse för dig, eller *till någon* stötesten för hjärtat för min herre, antingen att du ska ha spillt blod utan sak, eller att min herre har hämnat sig själv: utan när HERREN skall ha gjort gott mot min herre, kom då ihåg din tjänarinna.

32 Och David sade till Abigail, Välsignad *vare* HERREN Israels Gud, som denna dag sände dig för att möta mig:

33 Och välsignat *vare* ditt råd, och välsignad *vare* du, som denna dag har avhållit mig från att komma *och utgjuta* blod, och från att hämnas mig själv med min egen hand.

34 Ty sannerligen, *så sant som* HERREN Israels Gud lever, som har avhållit mig från att skada dig, om du inte hade skyndat och kommit för att möta mig, hade det inte vid morgonljuset funnits kvar något hos Nabal som pissar mot väggen.

35 Så David tog emot *det* som hon hade hämtat *åt* honom från hennes hand, och sade till henne, Gå upp till ditt hus i frid; se, jag har lyssnat till din röst, och har accepterat dig *som* person.

36 Och Abigail kom till Nabal; och, se, han höll en fest i sitt hus, såsom en kungs fest; och Nabals hjärta *var* glatt i honom, ty han *var* mycket drucken: därför berättade hon inget för honom, *varken* litet eller stort, förrän morgonljuset.

37 Men det inträffade på morgonen, när vinet hade gått ut ur Nabal, och hans hustru hade berättat dessa ting för honom, att hans hjärta dog inuti honom, och han blev *såsom* till en sten.

38 Och det inträffade tio dagar *senare*, att HERREN slog Nabal, att han dog.

39 Och när David hörde att Nabal var död, sade han, Välsignad *vare* HERREN, som har pläderat för min smäleks sak av Nabals hand, och har avhållit sin tjänare från det onda: ty HERREN har vänt tillbaka Nabals ondska över hans eget huvud. Och David sände och samtalade med Abigail, för att ta henne till sig till hustru.

40 Och när Davids tjänare hade kommit till Abigail till Carmel, talade de till henne, sägande, David sände oss till dig, för att ta dig till honom till hustru.

41 Och hon stod upp, och böjde sig ner med *sitt* ansikte mot marken, och sade, Se, *låt* din tjänarinna *vara* en slavinna till att tvätta min herres tjänares fötter.

42 Och Abigail skyndade sig, och steg upp, och red på en åsna, tillsammans med sina fem flickor som gick efter henne; och hon gick efter Davids sändebud, och blev hans hustru.

43 David tog också Ahinoam från Jezreel; och de båda var också hans hustrur.

44 Men Saul hade gett sin dotter Michal, Davids hustru, åt Phalti, Laishs son, som *kom* från Gallim.

Kapitel 26

1 Och zifiterna kom till Saul till Gibeah, sägande, Gömmer sig inte David *uppe* på höjden Hachilah, *som ligger* gentemot Jeshimon?

2 Då stod Saul upp, och drog ner till Zifs ödemark, havande med sig tretusen utvalda män av Israel, för att söka efter David i Zifs vildmark.

3 Och Saul slog läger på höjden Hachilah, som *ligger* för Jeshimon, vid vägen. Men David uppehöll sig i ödemarken, och han såg att Saul kom efter honom in i ödemarken.

4 Därför sände David ut spejare, och fick veta säkert att Saul *verkligen* hade kommit.

5 Och David stod upp, och kom till den plats där Saul hade slagit läger: och David såg det stället där Saul låg, och Abner, Ners son, hans härs befälhavare:

och Saul låg i fåran, och folket lägrade sig runt omkring honom.

6 Då svarade David och sade till hittiten Ahimelech, och till Abishai, Zeruiahs son, Joabs bror, sägande, Vem skall gå ner med mig till Saul till lägret? Och Abishai sade, Jag skall gå ner med dig.

7 Så David och Abishai kom till folket om natten: och, se, Saul låg sovandes inne i fåran, och hans spjut *var* stött i marken invid hans huvudgård: men Abner och folket låg runt omkring honom.

8 Då sade Abishai till David, Gud har denna dag överlämnat din fiende i din hand: låt mig nu därför få slå honom, jag ber dig, med spjutet ända till marken på en gång, och jag kommer inte *behöva slå* honom två gånger.

9 Och David sade till Abishai, Förgör honom inte: ty vem kan räcka ut sin hand mot HERRENS smorde, och vara fri från skuld?

10 David sade vidare, *Så sant* HERREN lever, HERREN skall slå honom; eller skall hans dödsdag komma; eller skall han gå ner till *en* strid, och förgås.

11 HERREN förbjude att jag skulle räcka ut min hand mot HERRENS smorde: utan, jag ber dig, tag du nu spjutet som *finns* vid hans huvudgård, och vattenkruset, och låt oss gå.

12 Så David tog spjutet och vattenkruset från Sauls huvudgård; och de gav sig iväg, och ingen man såg *det*, eller visste *om det*, eller vaknade: ty de sov allihopa; eftersom en tung sömn från HERREN hade fallit över dem.

13 Sedan for David över till den andra sidan, och stod på toppen av en höjd på långt håll; *och* ett stort avstånd *var* mellan dem:

14 Och David ropade till folket, och till Abner, Ners son, sägande, Svarar du inte, Abner? Då svarade Abner och sade, Vem *är* du *som* ropar till konungen?

15 Och David sade till Abner, *Är* du inte en *tapper* man? Och vem *är* dig lik i Israel? Varför har du då inte vaktat din herre konungen? Ty en av folket kom in för att förgöra konungen din herre.

16 Detta ting som du har gjort *är* inte gott. *Så sant* HERREN lever, ni förtjänar döden, eftersom ni inte har vakat över er mästare, HERRENS smorde. Och se nu var kungens spjut *är*, och det vattenkrus som *var* vid hans huvudgård.

17 Och Saul kände igen Davids röst, och sade, *Är* denna din röst, min son David? Och David sade, *Det är* min röst, min herre, O konung.

18 Och han sade, Varför jagar min herre efter sin tjänare så här? Ty vad har jag gjort? Eller vad *för* ondska *finns* i min hand?

19 Därför nu, jag ber dig, låt min herre konungen höra på sin tjänares ord. Om HERREN har eggat upp dig mot mig, låt honom *då* godta ett offer: men om *de är* människobarn, *vare de då* förbannade inför HERREN; ty de har drivit ut mig denna dag från att vistas i HERRENS arvedel, sägande, Gå, *och* tjäna andra gudar.

20 Därför nu, låt inte mitt blod falla till jorden inför HERRENS ansikte: ty Israels kung har kommit ut för att söka efter en loppa, såsom när man jagar en raphöna i bergen.

21 Då sade Saul, Jag har syndat: kom tillbaka, min son David: ty jag skall inte mer göra dig illa, eftersom min själ denna dag var dyrbar för dina ögon: se, jag har handlat *som* en dåre, och har felat grovt.

22 Och David svarade och sade, Se kungens spjut! Och låt en av de unga männen komma över och hämta det.

23 *Må* HERREN löna var man *efter* hans rättfärdighet och hans trofasthet: ty i dag överlämnade HERREN dig i *min* hand, men jag ville inte räcka ut min hand mot HERRENS smorde.

24 Och, se, såsom ditt liv var högt aktat för mina ögon denna dag, låt likaså mitt liv vara högt aktat för HERRENS ögon, och låt honom undsätta mig ur allt trångmål.

25 Då sade Saul till David, Välsignad *vare* du, min son David: du skall både göra stora *ting*, och skall också alltjämt segra. Så David for sin väg, och Saul vände tillbaka till sin plats.

Kapitel 27

1 Och David sade i sitt hjärta, En dag kommer jag nu gå under genom Sauls hand: *det finns* inget bättre *alternativ* för mig än att jag fort ska fly in till filisteernas land; och Saul skall *då* ge upp hoppet om mig, så att *han* inte längre *ska* söka efter mig i något av

Israels gränsområden: jag skall så fly undan ifrån hans hand.

2 Och David stod upp, och han passerade över till Achish, Maochs son, Gaths kung, med de sexhundra männen som *var* med honom.

3 Och David bodde med Achish i Gath, han och hans män, var man med sitt hushåll, *också* David med sina två hustrur, Ahinoam, jezreelitiskan, och Abigail, carmelitiskan, Nabals hustru.

4 Och det blev berättat för Saul att David hade flytt till Gath: och han sökte inte mer efter honom igen.

5 Och David sade till Achish, Om jag nu har funnit nåd för dina ögon, låt dem *då* ge mig en plats i någon stad *ute* på landet, att jag må bo där: ty varför skulle din tjänare bo i den kungliga staden hos dig?

6 Då gav Achish honom Ziklag *på* den dagen: därför tillhör Ziklag Judah kungar intill denna dag.

7 Och den tid som David bodde i filisteernas land var ett helt år och fyra månader.

8 Och David och hans män drog upp, och invaderade geshuriterna, och gezriterna, och amalekterna: ty de *nationerna* var sedan gammalt landets invånare, då du färdas mot Shur, ända till Egyptens land.

9 Och David slog landet, och lämnade varken man eller kvinna levande, och tog fåren, och oxarna, och åsnorna, och kamelerna, och kläderna, och vände tillbaka, och kom till Achish.

10 Och Achish sade, Vart har ni dragit fram i dag? Och David sade, Mot södra

Judah, och mot Jerahmeeliternas södra sida, och mot keniternas södra sida.

11 Och David lät varken man eller kvinna leva, till att föra *nyheter vidare* till Gath, sägande, Att de inte skulle skvallra om oss, sägande, Så gjorde David, och så *kommer* hans manér vara under hela den tid som han vistas i filisteernas land.

12 Och Achish trodde David, sägande, Han har fått sitt folk Israel att fullständigt avsky honom; därför skall han vara min tjänare för evigt.

Kapitel 28

1 Och det inträffade i de dagarna, att filisteerna församlade sina härar till krig, för att strida mot Israel. Och Achish sade till David, *Det skall* du bestämt veta att du skall dra ut med mig till strid, du och dina män.

2 Och David sade till Achish, Du skall sannerligen få veta vad din tjänare kan göra. Och Achish sade till David, Därför kommer jag göra dig till mitt huvuds väktare för evigt.

3 Nu var Samuel död, och hela Israel hade sørjt över honom, och begravt honom i Ramah, ja i hans egen stad. Och Saul hade skaffat bort andebesvärjarna, och svartkonstnärerna, från landet.

4 Och filisteerna församlade sig, och kom och slog läger i Shunem: och Saul församlade hela Israel, och de slog läger i Gilboa.

5 Och när Saul såg filisteernas härskara, blev han rädd, och hans hjärta bävade väldigt.

6 Och när Saul frågade HERREN, svarade HERREN honom inte, varken genom drömmar, eller genom Urim, eller genom profeter.

7 Då sade Saul till sina tjänare, Leta upp en kvinna som är en andebesvärjerska åt mig, att jag må gå till henne, och fråga henne. Och hans tjänare sade till honom, Se, i En-Dor finns det en kvinna som är andebesvärjerska.

8 Och Saul gjorde sig oigenkännlig, och satte på sig andra kläder, och han gick, och två män med honom, och de kom till kvinnan på natten: och han sade, Jag ber dig, spå mig genom spådomsanden, och hämta upp *honom* åt mig, vilken jag skall nämna för dig. 9 Och kvinnan sade till honom, Se, du vet vad Saul har gjort, hur han har huggit av de som har spådomsandar, och svartkonstnärerna, från landet: varför lägger du då ut en snara för mitt liv, så att orsaka min död?

10 Och Saul svor till henne vid HERREN, sägande, *Så sant* HERREN lever, inget straff skall ske dig för denna sak.

11 Då sade kvinnan, Vem skall jag hämta upp åt dig? Och han sade, Hämta upp Samuel åt mig.

12 Och när kvinnan såg Samuel, skrek hon med hög röst: och kvinnan talade till Saul, sägande, Varför har du lurat mig? Ty du är ju Saul.

13 Och kungen sade till henne, Var inte rädd: ty vad såg du? Och kvinnan sade

till Saul, Jag såg gudar stigande upp ur jorden.

14 Och han sade till henne, Vad för skepnad *har* han? Och han sade, En gammal man kommer upp; och han *är* höljd i en mantel. Och Saul uppfattade att det *var* Samuel, och han böjde sig ner med *sitt* ansikte mot marken, och bugade sig.

15 Och Samuel sade till Saul, Varför har du stört mig, så att hämta upp mig? Och Saul svarade, Jag är i stor nöd; ty filisteerna för krig mot mig, och Gud har vikit ifrån mig, och svarar mig inte mer, varken genom profeter, eller genom drömmar: därför har jag kallat dig, att du må tillkännage för mig vad jag skall göra.

16 Då sade Samuel, Varför frågar du hos mig då, då HERREN har vikit av från dig, och har blivit din fiende?

17 Och HERREN har gjort åt honom, såsom han talade genom mig: ty HERREN har ryckt riket ur din hand, och gett det åt din näste, *ja* åt David: 18 Eftersom du inte lydde HERRENS röst, ej heller verkställde hans häftiga vrede över Amalek, därför har HERREN gjort detta ting mot dig denna dag.

19 Därtill kommer HERREN också överlämna Israel tillsammans med dig i filisteernas hand: och i morgon *skall* du och dina söner *vara* med mig: HERREN skall också överlämna Israels här i filisteernas hand.

20 Då föll Saul genast raklång ner till jorden, och var väldigt rädd, till följd av Samuels ord: och det fanns ingen kraft i honom; ty han hade varken ätit något

bröd *under* hela dagen, eller hela natten.

21 Och kvinnan kom till Saul, och såg att han var väldigt orolig, och sade till honom, Se, din tjänarinna har lytt din röst, och *jag* har lagt mitt liv i min hand, och har hörsammat dina ord som du talade till mig.

22 Därför nu, jag ber dig, lyssna också du till din tjänarinnas röst, och låt mig ställa *fram* en bit bröd inför dig; och ät, att du må ha kraft, när du går vidare på din väg.

23 Men han avböjde, och sade, Jag skall inte äta. Men hans tjänare, tillsammans med kvinnan, nödgade honom; och han lyssnade till deras röst. Så han reste sig från marken, och satte sig på bädden.

24 Och kvinnan hade en gödkalv i huset; och hon skyndade sig, och dödade den, och tog mjöl, och knådade *det*, och bakade osyrat bröd av *det*: 25 Och hon bar fram *det* för Saul, och för hans tjänare; och de åt. Sedan stod de upp, och gick iväg den natten.

Kapitel 29

1 Nu församlade filisteerna alla sina härar till Afek: och israeliterna slog läger vid en källa som *finns* i Jezreel.

2 Och filisteernas herrar tågade fram i hundratals, och i tusentals: men David och hans män gick fram därbak med Achish.

3 Sedan sade filisteernas furstar, Vad *gör* dessa hebreer *här*? Och Achish sade åt filisteernas furstar, *Är* inte

denne David, Sauls, Israels kungs, tjänare, som har varit hos mig dessa dagar, eller dessa år, och jag har inte funnit något fel hos honom alltsedan han föll *till mig* alltintill denna dag?

4 Och filisteernas furstar vredgades på honom; och filisteernas furstar sade till honom, Få denne man *att* vända tillbaka, att han må gå tillbaka till sin plats som du har bestämt åt honom, och låt honom inte gå ner med oss till striden, att han inte i striden ska bli en motståndare för oss: ty varmed skulle han *kunna* försona sig med sin herre? *Skulle det* inte *kunna ske* med dessa mäns huvuden?

5 Är inte denne David, om vilken de sjöng till varandra under danser, sägande, Saul dräpte sina tusentals, och David sina tiotusentals?

6 Då kallade Achish efter David, och sade till honom, Sannerligen, *så sant* HERREN lever, har du varit hederlig, och din utgång och din ingång med mig i härskaran *är* välbehaglig för mina ögon: ty jag har inte funnit ondska i dig alltsedan den dag du kom till mig alltintill denna dag: ändock gillar herrarna inte dig.

7 Vänd nu därför tillbaka, och gå i frid, att du inte ska göra filisteernas herrar arga.

8 Och David sade till Achish, Men vad har jag gjort? Och vad har du funnit i din tjänare ifrån den tid som jag har varit hos dig alltintill denna dag, att jag inte må dra ut *och* strida mot min herre konungens fiender?

9 Och Achish svarade och sade till David, Jag vet att du *är* god i min åsyn,

såsom en Guds ängel: likväl har filisteernas furstar sagt, Han skall inte dra upp med oss till striden.

10 Stig nu därför upp tidigt på morgonen med din mästares tjänare som har kommit *hit* med dig: och så snart som ni är uppe tidigt på morgonen, och har ljus, ge er *då* av.

11 Så David och hans män steg upp tidigt för att ge sig av på morgonen, för att återvända till filisteernas land. Och filisteerna drog upp till Jezreel.

Kapitel 30

1 Och det inträffade, när David och hans män hade kommit till Ziklag på den tredje dagen, att amalekiterna hade invaderat den södra *sidan*, och Ziklag, och hade slagit Ziklag, och bränt det med eld;

2 Och hade tagit kvinnorna, som *var* därinne, till fånga: de dräpte inte någon, varken stor eller liten, utan förde iväg *dem*, och for sin väg.

3 Så David och hans män kom till staden, och, *se, den var* nerbränd med eld; och deras hustrur, och deras söner, och deras döttrar, var bortförda som fångar.

4 Då höjde David och folket som *var* med honom sin röst och grät, tills de inte *längre* hade någon mer kraft till att gråta.

5 Och Davids två hustrur var tillfångatagna, Ahinoam, jezreelitiskan, och Abigail, carmeliten Nabals hustru.

6 Och David var väldigt trängd; ty folket talade om att stena honom,

eftersom hela folkets själ var bedrövad, var man över sina söner och över sina döttrar: men David styrkte sig i HERREN sin Gud.

7 Och David sade till prästen Abiathar, Ahimelechs son, Jag ber dig, hämta hit efoden till mig. Och Abiathar hämtade dit efoden till David.

8 Och David frågade hos HERREN, sägande, Skall jag jaga efter detta förband? Skall jag *lyckas* ertappa dem? Och han svarade honom, Jaga: ty du skall sannerligen överrumpla *dem*, och utan undantag vinna tillbaka *allt och alla*.

9 Så David for, han och de sexhundra männen som *var* med honom, och kom till bäcken Besor, där de som lämnades kvar stannade.

10 Men David jagade *vidare*, han och fyrahundra män: ty tvåhundra stannade kvar *där* bakom, vilka var så utmattade att de inte kunde gå över bäcken Besor.

11 Och de fann en egyptier *ute* på fältet, och förde honom till David, och gav honom bröd, och han åt; och de fick honom *att* dricka vatten;

12 Och de gav honom en bit av en fikonkaka, och två russinklasar: och när han hade ätit, kom hans ande tillbaka till honom: ty han hade varken ätit något bröd, eller druckit *något* vatten, *på* tre dagar och tre nätter.

13 Och David sade till honom, Vem *hör* du till? Och varifrån *kommer* du? Och han sade, Jag *är* en ung man från Egypten, tjänare åt en amalekit; och min herre övergav mig, eftersom jag för tre dagar sen blev sjuk.

14 Vi invaderade kereteernas södra *sida*, och *det gränsområdet* som *hör* till Judah, och söder om Caleb; och vi brände Ziklag med eld.

15 Och David sade till honom, Kan du föra mig ner till denna skara? Och han sade, Svär till mig vid Gud, att du varken skall döda mig, eller utlämna mig in i min herres händer, och jag skall *då* föra dig ner till denna skara.

16 Och när han hade fört ner honom, se, *då låg de* kringspridda över hela marken, ätande och drickande, och dansande, med anledning av allt det stora byte som de hade tagit från filisteernas land, och från Judah land.

17 Och David slog dem från halvmörkret ända till aftonen nästa dag: och inte en *enda* man av dem undkom, förutom fyrahundra unga män, som red på kameler, och flydde.

18 Och David vann tillbaka allt som amalekiterna hade fört iväg: och David räddade sina två hustrur.

19 Och det saknades inget för dem, varken liten eller stor, varken söner eller döttrar, varken byte, eller något *annat ting* som de hade tagit åt sig: David återställde allt.

20 Och David tog alla flockar och hjordar, *vilka* de drev framför den *övriga* boskapen, och sade, Detta *är* Davids byte.

21 Och David kom till de tvåhundra männen, som var så utmattade att de inte kunde följa med David, vilka de också hade fått att stanna kvar vid bäcken Besor: och de gick fram för att möta David, och för att möta folket

som *var* med honom: och när David närmade sig folket, hälsade han dem.

22 Då svarade alla de onda männen och Belials *män*, av dem som gick med David, och sade, Eftersom de inte gick med oss, skall vi inte ge dem *något* av bytet som vi har vunnit tillbaka, förutom åt var man hans hustru och hans barn, att de må leda iväg *dem*, och ge sig av.

23 Då sade David, Så skall ni inte göra, mina bröder, med det som HERREN har gett oss, vilken har bevarat oss, och överlämnade den skaran som kom emot oss i vår hand.

24 Ty vem skall lyssna till er i detta ting? Utan *sådan* som hans del *är* som går ner till striden, *sådan skall* hans del *vara* som stannar kvar vid sakerna: de skall dela lika.

25 Och det blev *så* från den dagen *och* hädanefter, att han gjorde det till en stadga och en förordning för Israel intill denna dag.

26 Och när David kom till Ziklag, sände han *en del* av bytet till Judahs äldste, *ja* till sina vänner, sägande, Se, en present till er ifrån bytet från HERRENS fiender;

27 Till *dem* som *var* i Beth-El, och till *dem* som *var* i södra Ramoth, och till *dem* som *var* i Jattir,

28 Och till *dem* som *var* i Aroer, och till *dem* som *var* i Sifmoth, och till *dem* som *var* i Eshtemoa,

29 Och till *dem* som *var* i Rachal, och till *dem* som *var* i jerahmeeliternas städer, och till *dem* som *var* i keniternas städer,

30 Och till *dem* som *var* i Hormah, och till *dem* som *var* i Chor-Ashan, och till *dem* som *var* i Athach,

31 Och till *dem* som *var* i Hebron, och till alla de platser där David själv och hans män brukade vandra omkring på.

Kapitel 31

1 Nu stred filisteerna mot Israel: och Israels män flydde för filisteerna, och föll ner slagna på berget Gilboa.

2 Och filisteerna följde ivrigt Saul och hans söner; och filisteerna dräpte Jonathan, och Abinadab, och Malchi-Shua, Sauls söner.

3 Och striden blev hård gentemot Saul, och bågskyttarna träffade honom; och han blev svårt skadad av bågskyttarna.

4 Då sade Saul åt sin vapendragare, Dra ditt svärd, och genomborra mig med det; att inte dessa oomskurna ska komma och genomborra mig, och skända mig. Men hans vapendragare ville inte; ty han var mycket rädd. Därför tog Saul ett svärd, och föll på det.

5 Och när hans vapendragare såg att Saul var död, föll han likaså på sitt svärd, och dog med honom.

6 Så Saul dog, och hans tre söner, och hans vapendragare, och alla hans män, tillsammans på den dagen.

7 Och när de Israels män som *var* på den andra sidan av dalen, och *de* som *var* på andra sidan Jordan, såg att Israels män flydde, och att Saul och hans söner var döda, övergav de

städerna, och flydde; och filisteerna kom och bodde i dem.

8 Och det inträffade nästa dag, när filisteerna kom för att plundra de slagna, att de fann Saul och hans tre söner liggande *fallna* på berget Gilboa.

9 Och de högg av hans huvud, och klädde av honom hans rustning, och sände runt omkring i filisteernas land, för att utropa *det i* deras avgudars hus, och bland folket.

10 Och de satte hans rustning i Ashtaroths hus: och de naglade fast hans kropp till Beth-Shans mur.

11 Och när Jabesh-Gileads invånare hörde om det som filisteerna hade gjort mot Saul;

12 Stod alla tappra män upp, och färdades hela natten, och tog *ner* Sauls kropp och hans söners kroppar ifrån Beth-Shans mur, och kom till Jabesh, och brände dem där.

13 Och de tog deras ben, och begravde *dem* under ett träd i Jabesh, och fastade *i* sju dagar.